Akbaba

Yüz altmış gazeteci aleyhine dâva açıldı. — Gazeteler —

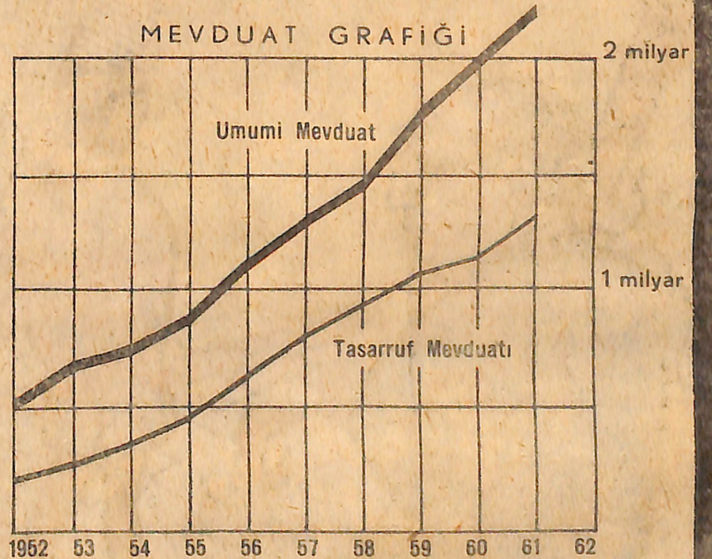
Yuvaya dönüş!

Güven
nasıl ölçülür?

Bir bankaya emanet edilen tasarrufların tutarı, o bankaya karşı gösterilen güvenin en kat'i delilidir. Türkiye İş Bankası, halkımızın en fazla güvendiği Bankadır. Çünkü, en fazla tasarruf mevduatı Türkiye İş Bankasındadır.

SİZ DE İş Bankasına güvenenlerin arasına katılınız. Tasarruflarınızı İş Bankasına yatırmakla, paranızı hem emniyet altına alır... hem de en iyi şekilde değerlendirirsiniz.

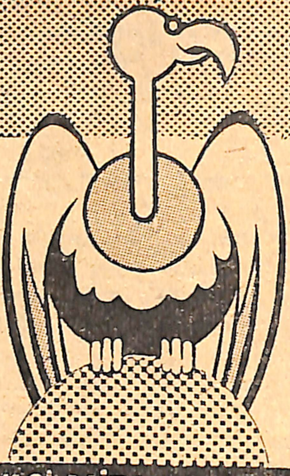

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Faal - 4746 125

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vi Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50. Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 53
2 Ağustos 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir

ERKEK İKTİDAR!

BİRİNCİ Dünya Savaşındayız. Çölden, sam yeli hızıyle bir jeep geçiyor, bir İngiliz jeep'i.. Gözetleme kulesi sevinç içinde: Dürbünler, uçup giden arabadan kumlara birşey düştüğünü görmüştür.

Hemen yola çıkarılan arayıcılar, biraz sonra, ellerinde şişkin bir çanta ile dönüyorlar...

Cephe kumandanı Almandır: General Von Kres... Çanta, karşısındaki İngiliz generalinin yaverine ait. İçinde, karısından gelmiş mektuplar var, çocuk fotoğrafları var, aile özellikleri anlatılan satırlar var, şikâyetler var, acılar var, öpücükler var... Bir de... Bir de plân var: Yakında başlayacak düşman saldırışının plânı!

Von Kres, zahmetsiz bir zafer kazanmanın peşin gururu içinde, yığınak emirleri verirken, ona karşı dikelen tek adam, miralay İsmet Bey'dir:

«— İnanmayınız, diyor.. Bu bir harb hiylesidir. Düşman, tam aksi istikametten vuracak!»

İnönü, daha kırkyedi yıl önce, henüz otuz yaşında bir albayken, komutanına dayatan erkek adamdı!

Kurtuluş Savaşındayız. Yunanlılar, üstün sayı ve üstün silâhla saldırma hazırlığında. Derme çatma ordumuz, belki de yok olma tehlikesi karşısındadır... Ama, bir ikinci tehlike daha var, bir iç tehlike: Çerkez Ethem!

Eskişehir istasyonunda, bir vagon içinde Mustafa Kemal soruyor:

«— Kararınız kumandan?..»

İsmet Paşa'nın kararı kesindir:

«— Ben, emirlerime itaat etmiyenleri tedip etmeğe muktedirim!»

İnönü, o ölüm - kalım gününde, önündeki düşmana dayanmaya hazırlanırken arkadan vurmayı tasarlayan düşmana karşı da dayatan bir erkek kumandandı!

Lozan sulh konferansını düşününüz: Karşısındakiler, dünya politikasının en kurnaz tilkileri, en azgın kurtları... Üstelik, hepsinin arkasında Alman gururunu çiğnemiş zafer orduları var... İstanbul, kulakları küpeli, sakalları yağlı, yarı hayvan sömürge askerlerinin çizmeleri altında...

İnönü, konferansa simsiyah saçlarla gidip bembeyaz saçlarla dönen bu otuzyedi yaşındaki Türk paşası ve Türk başmurahhası, gürültüler yüklü, şimşekler yüklü bütün isteklerin sağanağı altında, tek çizgisi değişmeyen bir kaya parçası bir erkek heykeldir!

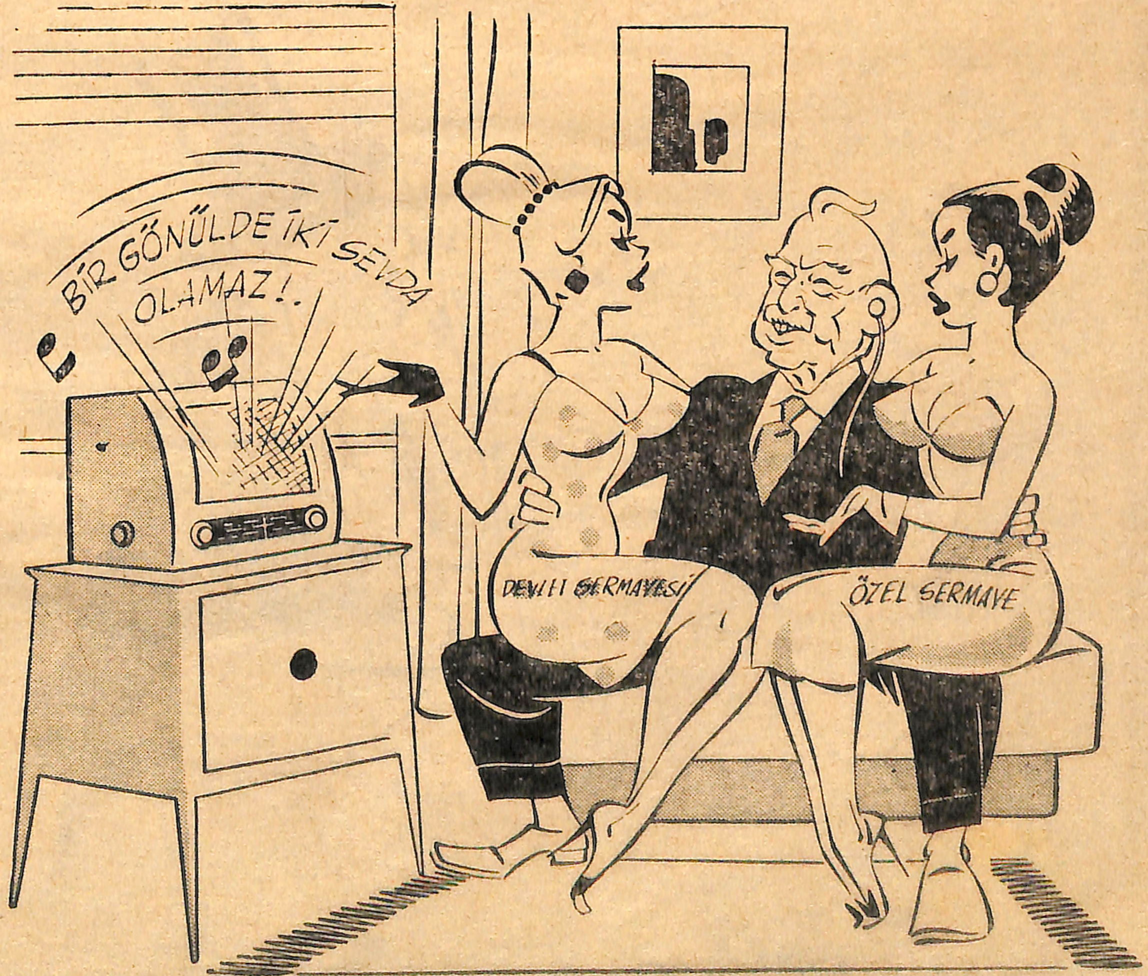
Başbakanlıktan ayrılışı bile, belki kaba, belki saygısız, ama Atatürk'ün başında oturduğu içki masasına inen öfkeli bir yumrukla, erkekçe olmadı mı?..

Ama yeni Türkiye'nin bu erkek adamı, Cumhurbaşkanı olur olmaz, Refik Saydam'dan Şemseddin Günaltay'a kadar, duygu zürriyetinden, düşünce zürriyetinden, yapma ve yaratma zürriyetinden yoksul bir hünsalar iktidarı kurmaya merak saldı...

İnönü ve C.H.P., o gündenberi, politika kişiliği şüpheli, saldırışlar karşısında sağlı sollu iki yana göz kırpan, gülücükler ve öpücükler dağıtan, cinsiyet değiştirmiş bir iktidardır.

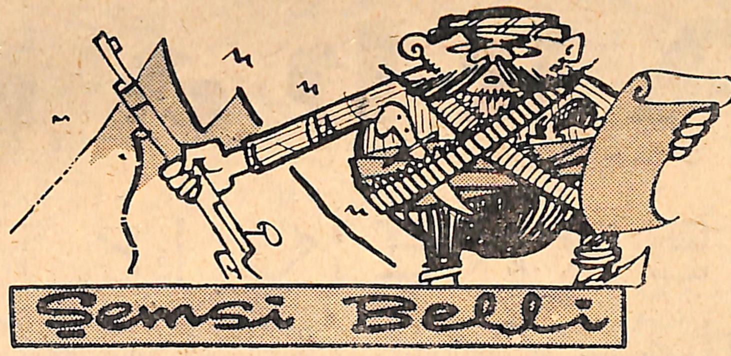
Türkiye'nin dâvaları, tümünü cesaretle kucaklayacak, kafasında ve kalbinde herkese şirin görünmek için binbir düşünce, binbir duygu fingirdemiyen erkek iktidarı bekliyor!

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!..

EŞKİYA MEKTUBU

Yüsgek bir huzura takdimdir:

Ey benim gülden nazzik, şekârdan datli, soğandan lezzatli, sevgülü gardaşim moharrir afandi!..

Evvelâ mahsus selâm eder, hal ve hatırını sorup suval eylerim. Milliyat gazatasına, Comhoriyat gazatasına, Düniya, Akşam, Vatan, Kör Vatan, Yengi Sabah, Hörriyat gazatalarına ayrı ayrı mahsus selâm edarim.

Siz de bir mikdar benden suval eyleyecek olirsaniz hamdolsun bu mektuvin yazıldığı aha bu tarihe gadar canım sağdır. Her ne gader müfrezelerin tagibinden gaçmağ için bu dağlarda çoh eziyet çekiysem de halım keyfim çoh şükür yerindedir. Sizlerin de bu münval üzere olmanızı sizi ve beni, yeri ve göğü yaradan haktüalâdan niyaz edarim.

Ey benim çoh gıymatlı moharrir gardaşim, ahan bu mektuvi zatınıza yazmamın esbabını suval eyleyecek olursanız sebebisi şudir: Son günlerde bu dağlarda dolaşan eşgıyaların havadislemesini yaza yaza biteremiysiz. Eşgıyalar şöyle yapti, eşgiyalar böyle soydi deyip durisiz.

İki gözümün dörtte üçü ohur-yazar gardaşim!.. Eşgiya ne demaktir, ne çeşittir orasını bilmem. Amma ve ilâkin dağa çıktığimiz, adam soydiğımız doğridir.

Neydek gazatacı afandi, neyleyek?.. On guruşa malolan bi paket cığarayi dohsan guruşa satıp milleti toptan soymağ bizim harcımız dâgil! İki göz damı 500 pangınot aylığınan kiraya virmak, mal sahabı olup ahaliyi soymağın bu dağlarda mümkinisi yohhh!..

Dengizimiz yoh ki bi yandan kenef suyini boşaltip bi yandan da adamları paraynan pilaclara dolduraħ!.. Tilafon makinalarımız yoh ki ganunsuz, nizamsız zam yapıp banım parası diye her ay zenginleri soyah!.. Süde su gatmağ, suyu paraynan satmağ bizim işimiz dâgil!..

Yovmiyası yeddi pangınottan amele çalişturup pavrikalarımızdan ayda yeddi milliyon kâr edip fakır-fukarayı soymağ elimizden gelmaz!.. Yalan yağnış havadislemeleri kâğıtlara doldurup gazatacılığdan yösgek apartumanlar yaptırmağ heç mümkinisi yoh!.. İpotâh garşılığı para vermâk, tosaruf bonusu, hörriyat tağvili alıp satmağ mümkinsiz!..

Sedânız gozel dagil ki gazinovda üç türki çağirip üç bin kâğıdı ceba indirağ... Lökküz Nerminimiz yoh ki ortağlığ iş görağ!.. Dahma boynuzumiz yoh ki Bâgoğlunda Adana tüccarlarına geceyarısı piliç eti satağ!.. Gabzımal dagilik ki vargi gaççahçılığı yapip dövlet haznesini soyah!..

Soymağın haddi hesabı mı var gardaşim?.. Orası böyük sahir... Her şeyin en ekistirası, en löküzü orada... Soymağin yüsgek çeşidi de orada...

Gabah soyaniniz var... Hıyvar soyaniniz var.. İnsan öldürip derisini soyaniniz var.. Dayalı döşeli odalarda gozel gozel avratlari siz soyisiz!.. Ecnâbi düvelden gelmiş müsafir torristleri Gapalı çarşida siz soyisiz.. On yeddisine yengi girmiş tanko gızlari gecanin garanliğinda tomofilin içinda siz soyisiz... Abugatiniz soyiy, tohtoriniz soyiy.. müyendiziniz, miymariniz soyiy oğli soyiy!..

Dernak guriysiz, gonser veriysiz soyiysiz... Gullüp açiysiz, zar attırıp, kâğıt oynattırıp soyiysiz.. Otelde soyiysiz, loğantada soyiysiz, çarşıda - bazarda, gayfede - gazınoda, tirende otobosta, yolda yolahta, nirda gorseniz soyiysiz...

Gaderin gozü kör olsin!.. Siz ohur-yazarsiz. Mektav mendirese görmişsiz, siz adami alafranka soyisiz... Biz cahilik, sahabımız yoh, tahsillememiz yoh... Siz yapınca bu işin adı tücaret oliy... Biz yapınca soygunçiliğ oliy... Siz bu işin ekistrasını yapisiz.. Geyiminiz, guşamınız, malınız mülkünüz var.. Gozel gozel arvatlariniz, yengi yengi tomofilleriniz var.. Boynuniza gravat dahisiz.. Ayağiniza setre pantol giyisiz.. Töbe estafurlağ kimin haddine düşmiş size soygunçi demâk?..

Biz fakır adamığ.. Varısa yoğusa bir gaç bağ mermimiz, bir de tüfangimiz var.. Siz her Allahın güni soyisiz... Biz fırsat düşer de taliy yaver giderse üçbeş ayda bir...

Siz bize eşgiya diysiz, soygunçi diysiz... Çapulçi diysiz... Amma biz sizin gibim yüsgek zatlara heç bir şey demirik... Sözüm mencilisten dışari haşâ haşâ haddimize düşmüş sizlere birşey diyak?.. Siz çoh namuslu, çoh möhderem, çoh yüsgek, çoh böyyük adamlarsiz.. Kötü lâf dermiyik siza?.. Hem neyinen diyak kötü lafi?.. Iradyonumuz yoh... Gazatamız yoh.. Cendermemiz yoh...

Siz essahtan böyüg adamlarsiz... Artıh âlemaşgere çıhmiş gendi soyygınlariniza bile «Soygınçi» demisiz. «Gangıster» diysiz. Panga soyanlarinizin fontugrafı Başbakanın fontugrafından daha böyüg çıkiy gazatalarda. Gızlarınız, gelinleriniz, arvatlariniz sizin gangıster dediğiniz lököz soygunçilari guş südüynen besliyi, goynunda sahliyi.. Eger yahalanirsa pulisiniz, cendermeniz gangısterin cigarasini ayahta yahiyler.. Hörmet, etibar gösteriyler ona...

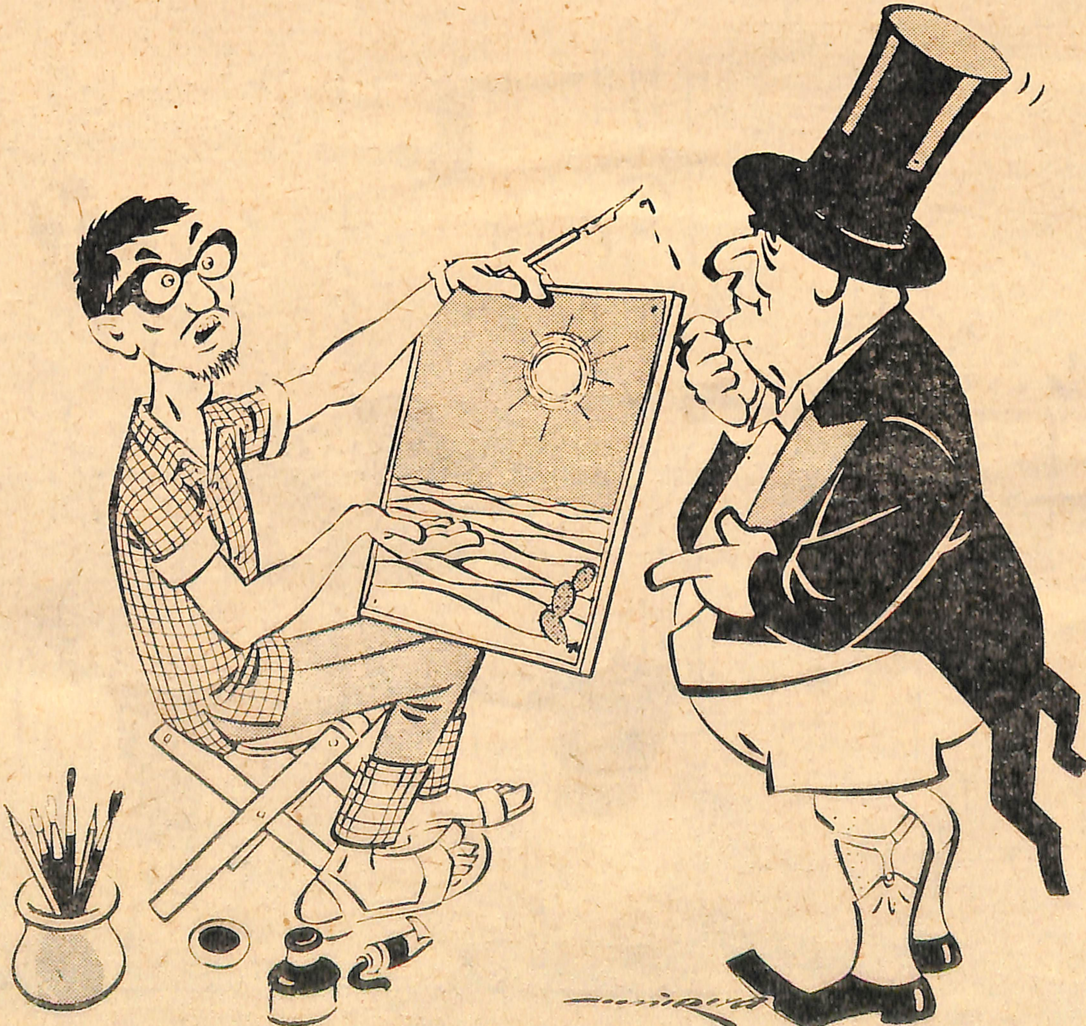
Siz kiiiim biz kim?.. Haddimize düşmüş gardaşim, sizin yaninizda bizim içün soygunçiliğ?.. Siz var iken bizim adımız ohunmaz!..

Ey benim gulden nazzik, şekârdan datli, soğandan lezzatli sevgili gardaşim gazataci afandi!.. Bu seferlig siza yazacağim bu gadar. Bu mektuvi yazarken hudit dağlarındaki diğer soygunçiler de yanımda... Goçere çoh çoh selâm edip, başta Nicdat Almas olmağ üzere bütün yösgek soyginçilerin gözlerinden öpiy. Refo, Kakko, Reşo, Kör İbo, Muso, Husso, Fısso, Fırto, Hırto, Zırto siz meslekdaşlarina mahsus selam ediyler.

Ben de hatmıkelâm eyler, ohuyan afandiya, dinleyan cömaata, getiren postaciya selam eylerim.

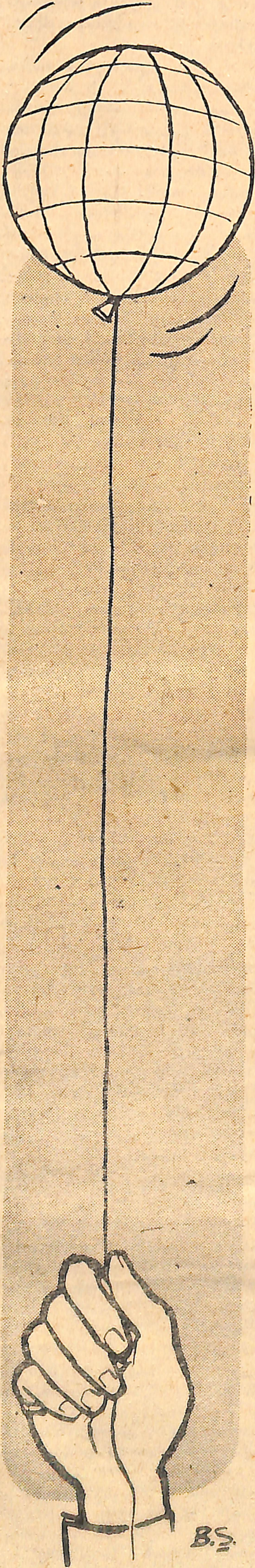
Hudit Dağlari Baş Eşgiyası
Soygunçi Gardaşin
Hasso Yerebasmaz

Konya'nın Karapınar bölgesi cehalet yüzünden çölleşti. (Gazeteler)

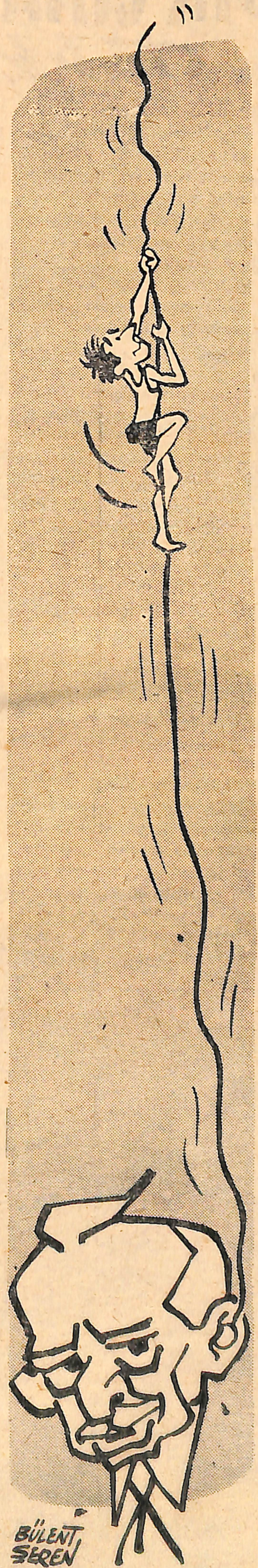
Karikatürist — Kumda oynayın da çöp batmasın!..

Dünya, politikacıların elinde:

Onların Balonu!..

İnönü kalkınmayı garantiliyor:

Fakirizma!..

Göz ucu ile

PARİS

Yusuf Ziya Ortaç

Son gece, son gün!

Bugün uçakta yerimizi kapattım. Yarın Roma'dayız... Akşam yemeğinden sonra, gecesi gündüzünden aydınlık Champs Elyséede ağır ağır, sindire sindire dolaşıyorum... Birden, insan kalabalığı içinde, yapısı, kılığı, yürüyüşü başkalarına benzemiyen bir et yuvarlağı gözüme ilişti: Kulaklarına kadar geçmiş yumuşak bir şapka altındaki bu ablak yüzü tanıdım: D.P. nin baraj milyonerlerinden biriydi... Alabildiğine nâzik, alabildiğine dalkavuk, bir dilenci türkçesiyle belsiz vücudu karşımda eğildi:

— Allah ömürler versin efendim!.. Âfiyettesiniz inşallah efendim?.. Duacınızım efendim!

Arkasından, gözlerim hayretle bakakaldı: Yüz elli kiloluk vücudu, içi tıklım tıklım dolu bir kasa gibi, Paris kaldırımlarını ezerek gidiyordu...

Ne zaman mı dönecek yurda?.. Belki aftan sonra.. Ama belki.. Belki.. Çok belki!..

Dönüşte, bir daha hayretle gözlerimi açtım: Bir lokanta kapısından, iki yardımcının koltuğunda bir insan yıkıntısı çıkıyordu. Adını hiç işitmediğiniz biridir bu!.. Bir milyoner!.. Tezgâhsız, fabrikasız, deposuz, mağazasız, yersiz, masasız bir milyoner!.. İşi mi?.. Milyoner olmak!

Herife felç gelmiş!.. Eh, hep, uğruna ipe çekilen dostlarından selâm gelecek, sevgi gelecek, döviz gelecek, komisyon gelecek değil a... Hep güzel kadın, ipek kadın, körpe kadın gelecek değil a... Hep içki mahzenlerinden yılların tozuna bürünmüş eski şarap, pahalı şarap gelecek değil a... İşte böyle felç de gelir!

Tanrının cezası, adaletin cezası gibi sınır dışı dinlemez!

Sakın «Ne katı yüreği varmış bu Yusuf Ziya'nın!» demeyiniz. Hiçbir alışverişim yok onunla.. Eli bile elime değmemiştir, sesi bile kulağıma yabancıdır bu adamın!

E, ya bu hınç? Ya bu kin mi dediniz?..

Onu tanımayan 29 milyon Türk'ün hıncı!.. 29 milyon Türk'ün kini!..

Kayseri hapishanesindekilerin çoğu, bu kibar haydutların, bu kibar eşkiyaların yüzünden yatıyor!

Üç ipek kravata, iki kırmızı kordonlu şampanyaya, bir güzel kadına kazanıldı o milyonlar!

27 Mayıs —yazıııık!..— yurt içinde yakalayamadı onları!..

Sabahleyin, gözlerimi telefon ziliyle açtım: Uçakta, akşam için ayırttığımız yerlerin öğle uçuşuna çevrilmesini rica ediyorlardı: Akşam, havacıların grevi varmış!

Bu grev, eğer iki saat gecikmemiz olsaydı, geldiğimiz gün de bizi yakalıyacaktı: Bavulları kendimiz taşıyacaktık!

Paris'te herkes grev yapıyor, herkes: Kaldırım sürtükleri bile... Grev yapmayan yalnız bir sınıf var: Ona, ceplerindeki bütün dövizleri bağışlayan turistler!

Rahmet mi?

Osman Bölükbaşı, bir konuşmasında, Celâl Bayar için:

«— Seksen yaşında bir adama, cezaevinde ölümü bekletmek günahtır» demiş!

Pekiii... Ya o seksen yaşındaki adamın Kızılay'da yolunu kesip suratına tükürmek pek mi sevaptır?..

Osman Bölükbaşı, kendi tükürüğünü rahmet mi sanıyor yoksa!

BİR CİNAYET *tahkikatı*

NACİ SADULLAH

BİR sabah, İstanbul gazetelerinden birisinin baş sayfasının baş köşesinde gözlerime pek kocaman puntolarla dizilmiş işte aynen şu serlevha ilişti:

«Polis uzmanlarına göre, Cihangir cinayetini bir Türk işledi!..»

Bunu okuyunca:

«— Allah Allah, dedim, acaba bizim polis uzmanları, ortada hiçbir izi bulunmayan kaatilin Türk olduğunu nereden, nasıl anlayabiliyorlar?..»

Ve bu sualin arkasından aklıma hemen, belki duymamış olabileceğiniz oldukça şirin bir mübalâğa fıkracığı geldi:

İçinde Marsilyalı bir Fransızla Hemedanlı bir Acemin de bulunduğu bir mecliste, polis köpeklerinden bahsediliyor, bunların gördükleri hizmetler övülüyor ve bu köpeklerin mârifetlerini, mahâretlerini belirten olaylar anlatılıyormuş. Bunları dinleyen Marsilyalı palavracı:

«— Sizin bu anlattıklarınız bir şey değil, demiş, bizim Marsilya'da öyle polis köpekleri var ki, kaatiller bıçaklarını sapladıkları yerlerden çekmeden, yakalarını onların dişlerinde buluyorlar!..»

Marsilyalı böyle tepeden savurunca, Hemedanlı Acem durabilir mi? Nitekim o da hemen yerinden doğrulup Marsilyalıya dönmüş, ve:

«— Cinayet işlendikten, iş işten geçtikten sonra kaatili yakalamak da bir mârifet mi?..»

Demiş ve arkasından Marsilyalının kine taş çıkaran palavrasını da sıkıvermiş:

«— Bizim Hemedan'da öyle polis köpekleri var ki, kaatili daha cinayeti düşünende enseler!..»

Şimdi tıpkı benim gibi sizler de, bu fıkrayla bizim gazete serlevhası arasında oldukça yakın bir mübalâğa akrabalığı sezmiş olacaksınızdır sanırım:

Evet polis, izini bile bilmediği bir kaatilin bir Türk olduğunu nereden, nasıl anlayabilir?

Hiç de meraklılarından olmadığım halde, sırf bu sorunun karşılığını bulabilmek ümidiyle, o başlığın altındaki zabıta havadisini okumaya koyuldum. Ve serlevhanın altındaki havadiste, bizim polis uzmanlarına dâir evvelâ işte aynen şu cümleyi okudum:

«Uzmanlar, bu cinayetin Avrupalı bir şahıs tarafından işlenmemiş olduğunu belirtmektedirler!..»

Şimdi hemen tahmin etmiş bulunacağınız gibi, bu cümleyi okuyunca bana bir defa daha:

«— Allah Allah!..» demek düştü. Demek bizim uzmanlar, izini bile görmedikleri kaatilin sade Türk olduğunu değil, fakat aynı zamanda Avrupalı olmadığını da anlamışlar!

«O halde, bizim uzmanlara göre demek ki kaatil, Beşiktaşlı, Kasımpaşalı, veya Hasköylü değil!

«Ya Üsküdarlı, ya Paşabahçeli, yahut da Beykozlu olmalı!»

Ve böyle düşünerek, önümdeki havadise daha şiddetlenmiş bir merakla eğildim. Gazetedeki havadis, aynen şöyle devam ediyordu:

«Yine uzmanlarımıza göre Avrupa'da bilhassa İtalya'da kaatiller kalb ve karın üzerinde çalışmakta, bıçaklarını çoğunlukla bu yerlere saplamaktadırlar!..»

Garip şey... Demek kaatiller de, tıpkı operatörler gibi, insan vücudunun ayrı ayrı nâhiyeleri ve uzuvları üzerinde çalışma ihtisâsı edinmişler! Şu farkla ki, birisi neşterle kurtarmaya, öteki ise bıçakla öldürmeye çalışıyor...

Yâni tıpkı böbrek operatörü, apandisit operatörü, veya miğde operatörü gibi, kalb kaatili, barsak kaatili, yahut da karaciğer kaatili!

«Peki acaba bizim yerli kaatillerin ihtisasları nelermiş?..» diye düşünerek havadisi okumaya devam ettim:

«Türkiye'de, ve Türkiye'nin doğusunda yaşayan kaatiller ise, kurbanlarını kesmeyi tercih etmektedirler!..»

Şaka değil, uzmanların lâfı bu! Bu yüzden, yabana atıp geçemiyeceğimiz için, üzerinde ciddiyetle durmaya mecburuz. Nitekim ben de son satırları okuduktan sonra ister istemez, derin derin düşünmeye daldım:

«Acaba kurbanlarını kesmek âdeti bizim kaatillere nereden gelmektedir?..»»

Fakat biraz düşündükten sonra, kendi kendime:

«— Ayol budala, dedim, bunda bilmiyecek ne var? Biz müslüman değil miyiz? Kurban kesmez miyiz? Zaten bizim uzmanlarımız da «Kurbanlarını kesmek» tâbirini kullanmıyorlar mı? Artık bunun anlaşılmıyacak neresi kalıyor? Besbelli ki, insanı cinayet işleyecek kadar çileden çıkarmış bir öfkenin çılgınlığı içinde, öldürecekleri insanlar, bizim kaatillerin gözlerine kurbanlık koyunlar gibi görünüyorlar. Böyle olunca, Avrupa kaatilleri gibi onların kalbleri, karınları üzerinde çalışacak değiller ya? Tutup kesecekler elbet... Kimbilir, belki de hattâ içlerinden besmele bile çekiyorlar, tekbir bile getiriyorlardır! Gerçi akıl:

«Öyle olsa kurbanlarının ayaklarını ve gözlerini bağlamaları da lâzım gelmez mi?..» diye bir suale takılmıyor değil ama, kimbilir, belki onlar bağlamak istiyorlar da karşılarındakiler bırakmıyorlardır...

«Nitekim bu cinayetin kurbanı olan Madam Jozelin hakkında verilen morg raporunda da, kadıncağızın bir boğuşma sonunda öldürüldüğü belirtilmekte imiş! İşte, besbelli ki, müslüman-Türk kaatil, kurbanının ayaklarını ve gözlerini bağlamak istemiş ama, muvaffak olamamış! Vebâli Madam Jozelin'in boynuna!..»

Bu hükümlere de vardıktan sonra, önümdeki havadisi okumaya bıraktığım yerden devam ediyorum:

«İşte bütün bunları dikkate alan polis, şimdi Refâhiyeli üç kapıcı üzerinde durmaktadır!»

Tamam! Tastamam!

Uzmanların verdikleri bilgiye göre, bu üç kapıcıya karşı duyulan şüphe tıpatıp yerindedir. Hattâ ben savcı olsaydım, bu kapıcıların üçünü de hemen tevkif ettirirdim: Zira Refâhiyeliler Türktür. Uzmanlara göre, kaatil de Türktür! Refâhiyeliler müslümandır. Kaatil de müslüman!

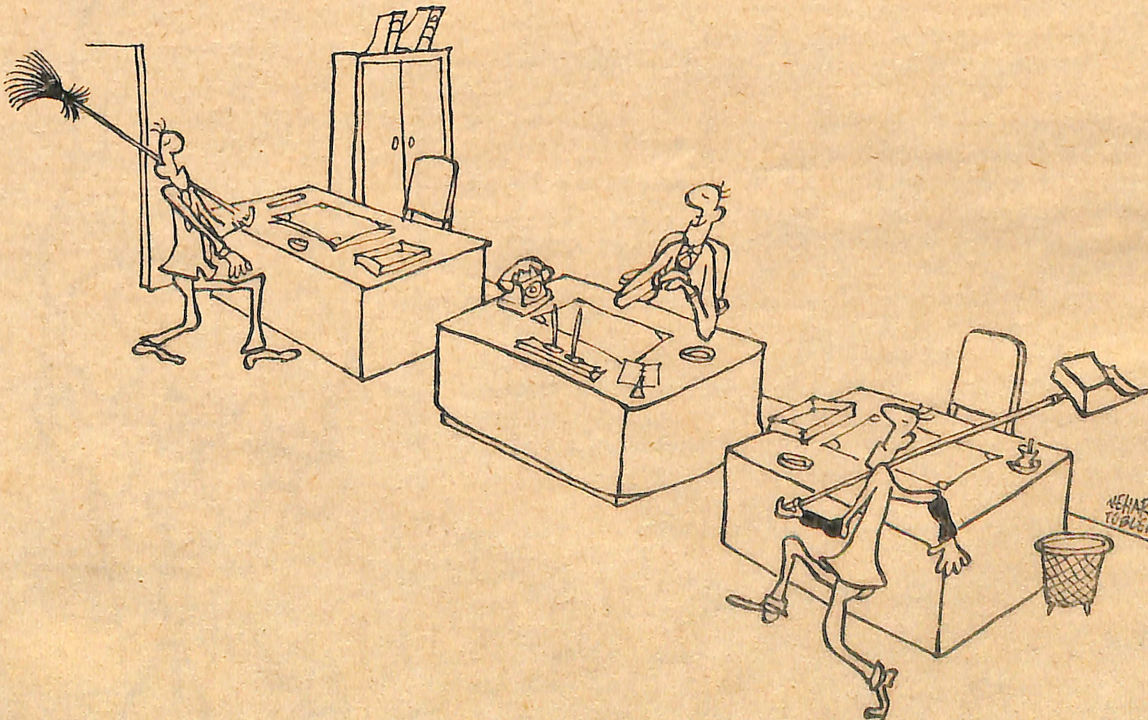
Madam Jozelin kesilerek öldürülmüş. Kurbanlarımızı keserek öldürmek de bizim kaatillerimizin âdetidir! Refâhiyeli kaatiller de artık Avrupalılar gibi kalb üzerinde, miğde üzerinde çalışacak değiller ya!..

Üstelik, havadisin alttaki satırlarında bildirildiğine göre, Refâhiyeli kaatillerden birisinin adı İbrahim, diğerinin adı İsmail, üçüncüsünün adı ise Mithat'mış!

Böyle olunca, mesele büsbütün aydınlanmıyor mu? Ben olsam, bunu öğrendikten sonra Mithat'ı da İsmail'i de serbest bırakırdım: Zira artık iş gün gibi meydanda: Demek ki «İbrahim», Hakteâlâya «İsmail» i kurban edeceğine Madam Jozelin'i kesmiş!

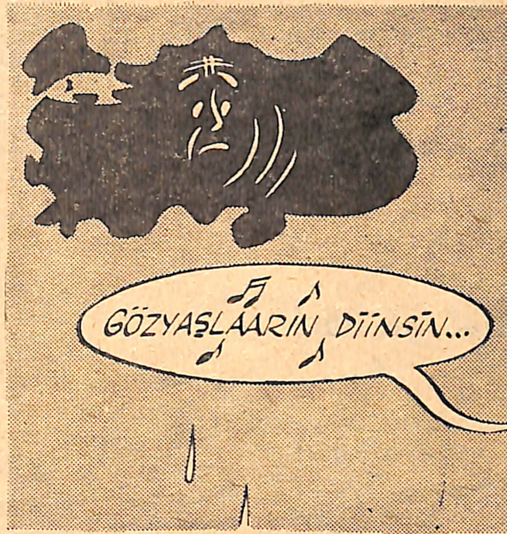
Fakat okumaya devam ettiğim

Temizlik müdürlüğü memurları nöbet tutacak... (Gazeteler)

YAZISIZ!..

Şarkılı Karikatür!..

havadisten öğreniyorum ki, ilgililer benimkilerle ayni hükümlere varmak için, o sapsağlam uzman raporlarını kâfi görmemişler.

Şimdi tahkikata devam ediyorlarmış. Ancak şu varmış ki, olay günü, iki yüze yakın sivil ve resmî polisin cinayetin işlendiği odaya doluşları, parmak izlerini ve delilleri ortadan tamamen yok etmiş...

Böyle olunca, demekki ortada sadece polislerin parmak ve ayak izleri kalmış!

Şimdi ister misiniz, bizim polisler, Refâhiyeli kapıcıları bırakıp birbirlerini tevkife kalkışsınlar?

Fakat hayır... Havadise göre şimdi incelemeler daha da inceltilmekteymiş. Nitekim gazete:

«Polis, ayrıca kadının bir tutam saçını almıştır!» diyor.

«Ne olacakmış bu saçlar?..» diyeceksiniz. Gazete onun da cevabını veriyor:

Polis bu saçlarla, şüpheli şahıslar üzerinde bulunacak kadın saçlarını karşılaştıracakmış!

Havadis bu satırlarla biterken ben de bitmişim: Zira ben bütün ömrümde, bu zabıta havadisi kadar meraklı hiçbir zabıta romanı okumadım!

Geçenlerde gazetelerimiz, Türkiye'nin atom devrine girdiğini yazdıkları zaman acı acı gülüp geçmiştim an[illegible], şimdi inanıyorum: Zira bizim atom devrine gerçekten girmiş bulunduğumuzu ispata, şu zabıta havadisi içindeki «uzmanlar raporu» bile tek başına kâfidir sanırım.

Görmüyor musunuz? Artık attık mı, atomik atıyoruz maşallah!..

Fakat şaka bertaraf, şayet o havadisi, Jozelin'in şimdi kimbilir nerde bulunan gerçek kaatili de okumuşsa, herhalde bizlerden kat kat fazla gülmüştür sanırım: Zira okuduğumuz havadisten açıkça anlaşıldığı gibi, polisin onun yakasına yapışabilmekten ay kadar uzak görünen elinde, şimdi sadece Jozelin'in bir tutam saçı kalmış!

O halde, zaten ortada izinden eser bulunmayan kaatilin karşılaşabileceği son tehlikeyi de ortadan yok edebilmesi, pek basit ve pek kolay bir tedbir almasına bağlıdır: Üzerinde saç teli kalmaması için, bir temiz fırçalanacaktır!

★

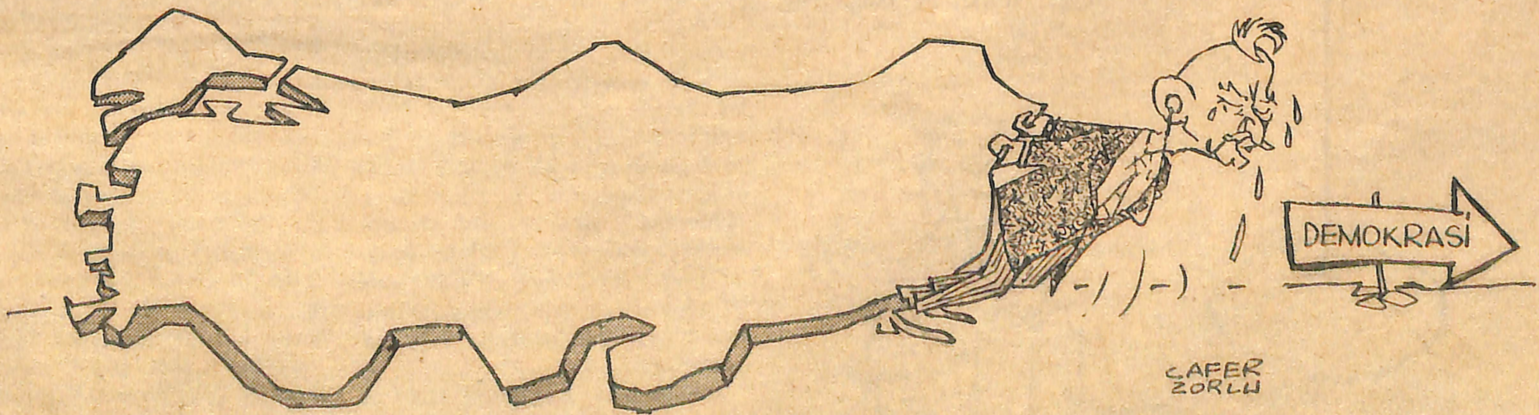
Bir noktayı belirtmeden susamıyacağım: Ben bu yazıyı, bizim polisimizi yermek merâmıyla kaleme almış değilim. Benim samimî inancıma göre, bizim polisimiz, bu işlerde, biraz evvel okuduğumuz havadiste görüldüğü kadar beceriksiz değildi!

Fakat ne yapsın ki, onu on altı yıldan beri, siyaset meydanında şüpheli partizan takibine memur ettiler! Eh, bu arada kaatil tâkibini unutmuşsa kabahat onun mu?..

Naci Sadullah DANIŞ

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Sıcaklar yaradı!

Yazlık tiril tiril elbiseler içinde Gürsel Paşa... Yalnız başına gezintiler yapıyor, bastonsuz, rahat, hırçınlıktan uzak...

Eski Millî Birlik Komitesinin üyelerinin hepsi aynı havada değil, suları da daha sert...

Mucip Ataklı Paşa, meselâ Mecliste, «esas vaziyette», sivillerden tekmil almakla meşgul... Bizim siviller çok askerce topuklar şaklatıyorlar, selâmlar çakıyorlar, «evet paşam» ları, «emredersiniz paşam» ları bastırıyorlar... Bir üniforma eksik bizim «siviller» de!

Sıcaklar pek bastı... Bu kadar dikleşmeğe değil, benim ayakta durmağa takatım yok... Amma disipline alışık insanlar başka türlü oluyor, Mucip Paşam... Herkesin, her şeyin gevşiyeceğini zannediyordum sıcaktan... Yooo, âlem mızrak gibi, âlem süngü gibi, âlem filinta gibi, âlem fişek gibi, âlem...

Duygulular!

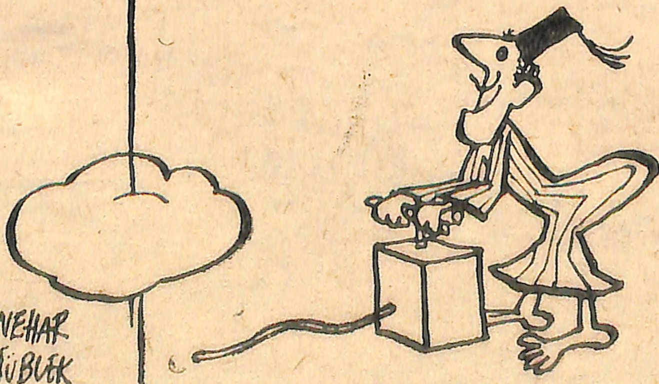
İçerden feryatlar yükseliyordu, iç parçalayıcı... Genç adam duraladı... Acebâ kim kimi ebediyen kaybetti diye... İki hanım çıktı odadan, yüzleri gözleri ağlamaktan şiş... Genç adama bakarak tekrarladılar:

— «Kaybettik, ah kaybettik!..»

Mesele anlaşıldı... Yarım düzine, canavar kadar kedilerinden biri ölmüştü... Muazzam bir cenaze töreni yapıldı kediye. Ve kedinin sahibesinin hayat arkadaşı, filme aldı bu töreni... Çok imtiyazlı dostlara gösterirler bu filmi ve duygulanırlar ikide birde...

Bu kadar duygulu insanlar var Ankara'da, hem kerlisinden, ferlisinden...

Kimbilir, insanlara karşı ne kadar duyguludurlar, ne kadar duyguludurlar... Diiii mi?!

Mısır, füze denemesi yaptı!..

Tam alışmıştı...

Ankara kazalarının birinde bir kaymakamın değiştirilmesi bahis konusuydu.

«Kazalı», dövünüyordu...

«— Vay anam, vay babam, işleri tam kavramaya başlamıştı, tam!..»

«— Peki kaç senedir kazadaydı?..»

«— Vay anam vay, vay babam vay, üç senedenberi!..»

Bütün dâvâmız burda, aktarımız için de, doktorumuz için de, kaymakamımız için de bakanımız için de... Aktar, işini iflâstan sonra kavrar... Doktor 2 düzine hastasını öldürdükten sonra... Kaymakam kazayı terkedince... Hükûmet... O, onu söylemem, ne zaman farkına vardığını, söyliyemem ki... Baksanıza «tahriklere müsaade etmicez» diye gürleyip duruyor... Ya tahrik olduğunun farkına «zamanında» varırsaaa... Şanssızlık bu... Varır varır!.. Varacağı tutar!..

Bir İstiklâl gazisi sefalet içinde.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

İslahat!..

Adamcağız, kahverengilikler içinde şıpır şıpır terliyor, elinde kâğıtlar, kattan kata tırmanıyordu. Tam oturmak üzereyken uğursuz bir zille doğruluyor, o zilin sesine koşuyordu. Temmuzun başıydı. Hava öldüresiye sıcaktı. Kendisi bir Bakanlıkta hademeydi. Üstünde çuhaya benzer bir kumaştan elbise vardı. O elbiseyle bir Bakanlığın hademesinden çok, mahalle bekçisini andırıyordu...

Memurlardan biri haline baktı ve sordu:

«— Yahu, bu yaz gününde bu elbise ne?..»

«— Efendim» diye dert yandı hademe, dert yanmadı da, (onu unutmuştu)tevekkülle boynunu büktü, «Bakan islâhat istemiş de!..»

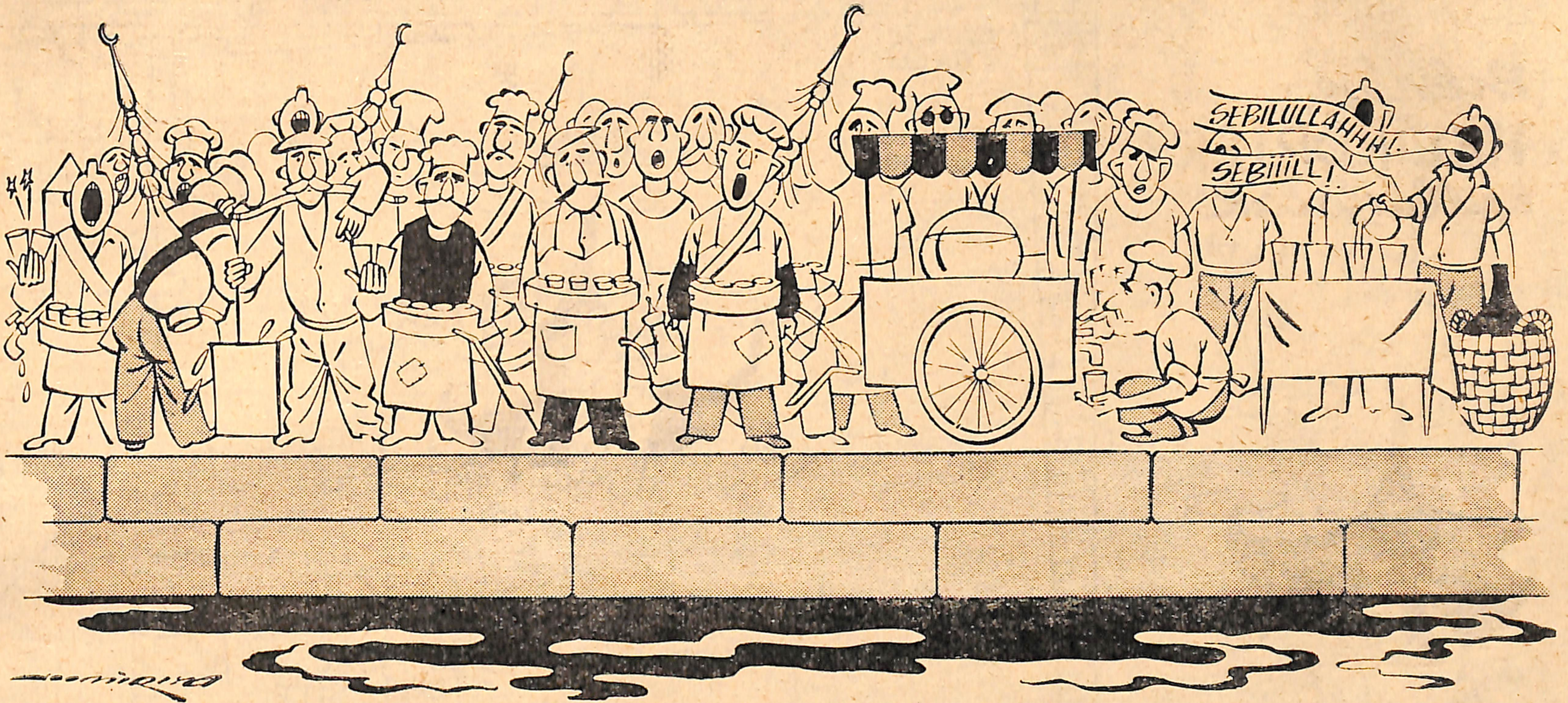
«— Yahu, islâhata bula bula senin elbisenden mi başladı?..»

«— O da efendim, idarî işler müdürünün islâhatı.. Eylûl ayına yakınız. Bize yazlık elbise yaptırırsa, bir de iki ay sonra kışlık elbise yaptırmağa mecbur olacaklar, islâhatı toptan yapıyorlar onun'çin!..»

Memur artık sesini çıkarmadı. Hademe vatandaş da, öldürücü sıcakta, bu çifte islâhattan ter dökmeğe devam etti şıpır şıpır...

Hikâye vallahi de, billâhi de uydurma değil!.. İslâhat da!..

3000 Turist Galata rıhtımında susuz kaldı.. (Gazeteler)

Sulu karşılama!..

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 117 metre kısa dalgadan Ankara, 711 metre uzun dalgadan İstanbul Radyosu!.. Aziz okuyucular, pek sevgili dinleyiciler! Programımıza hoş geldiniz!..

Politika sahnesinin en ünlü yıldızları geçen hafta turneye çıkmışlar ve gittikleri her yerde ayrı ayrı tellerden çalmak suretiyle çok sesli bir koro teşkil etmişlerdir.

Stüdyomuzun seyyar mikrofon ekibi sizi bu çok sesli nağmelerden yoksun bırakmamak için ses yıldızlarımızı adım adım takip etmiştir.

Haftanın ilk san'atkârı sevimli şark türküleri okuyucusu Burhan Apaydın!.. Samsun dolaylarında turneye çıkmış bulunan şakrak sesli Apaydın'dan bir Orta Anadolu havası dinleyeceksiniz:

Partiden partiye balon uçurdum,
Ziyafetler verdim rakı içirdim,
Bütün fırsatları tek tek kaçırdım,

En gizli hünerim özümde kaldı,
Başkanlık hayâli gözümde kaldı!

Af sütünü köpük pişirdim,
Pişirdim de kaymağını taşırdım,
Eller yoğurt çaldı, ben de şaşırdım,

A.P. sicimiyle bağlı bileğim,
Genel Başkan olmak bütün dileğim!

Sevgili dinleyiciler, şimdi de İstanbul turnesini tamamlamak üzere bulunan bir baş-

ka ses yıldızımızı dinleyeceksiniz. General Sâdık Aldoğan karşınızda:

Ulan!.. Bu ne biçim ortaoyunu?
Arabaya koşmuş çoban koyunu!
Kim aldı bilinmez halkın oyunu!

Koca pencerede tek cam değişti,
Tellâk eski tellâk, hamam değişti!

Millet Partisinin popüler yıldızı Aldoğan'ı tâkiben «Ondörtler Korosu» nun misafir solisti Orhan Kabibay karşınızda... (Not: Daha önce banda alınmıştır.)

Elvedâ yârenler biz gider olduk,
Gözyaşımız kurusun da dönelim!
Tedbirler Kanunu çıksın aradan,
Halk Partisi farısın da dönelim!

Çıkmaz sokak olan yollar düzelsin,
Mızraplar değişsin, teller düzelsin,
Bizi zemmeyleyen diller düzelsin,
Sonbaharın yarısında dönelim!

Kem sözleri kem gözlere doldurun,
Engelleri birer birer kaldırın,
14 zurna, 14 davul çaldırın!
Davulların gerisinde dönelim...

Kabibay'ım söyler: Oy havar havar,
14 kalbte 14 çeşit yara var!
İhtilâl içinde yazı-tura var,
Buz dağları erisin de dönelim!..

Sevgili dinleyiciler, değerli okuyucular!.. Bu haftanın son solisti Karadeniz turnesinde bulunan A.P. Genel Başkanı Ragıp Gümüşpala da size bir kongre türküsü okuyacak:

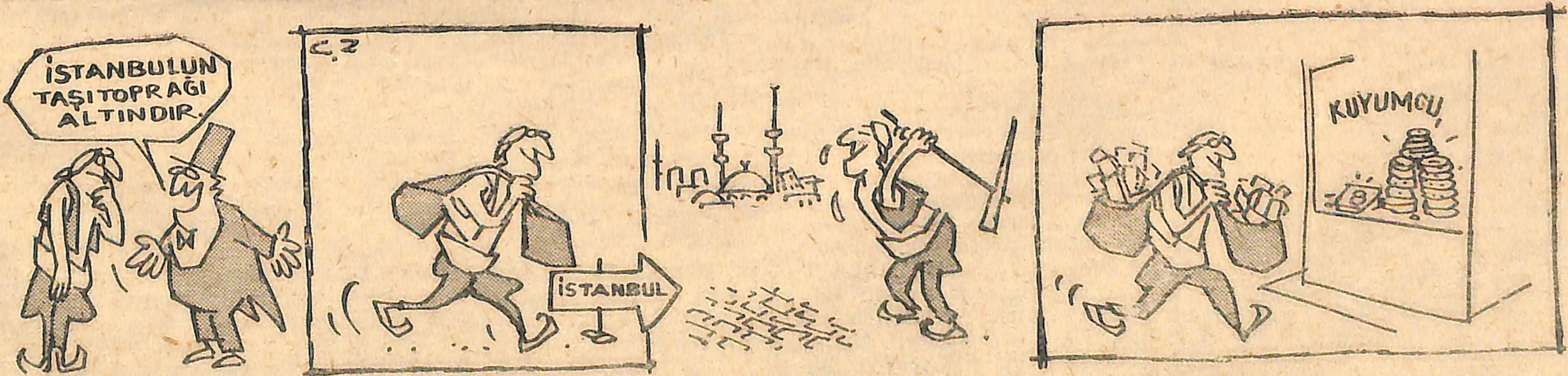
Yücelere çıkmış indiremedim,
Yüzün Kayseri'ye döndüremedim,
Bir yanda teşkilât, bir yanda grup,
Yine şu İsmet'i kandıramadım!

Gitti İsmet, geldi İsmet,
«Af» değilmiş bize kısmet!..

Ne uzun boyluyum, ne de şişmanım,
Lider olduğuma ben de pişmanım!
Mutedil değişti, müfrit değişti,
Belli değil kimler benim düşmanım!..

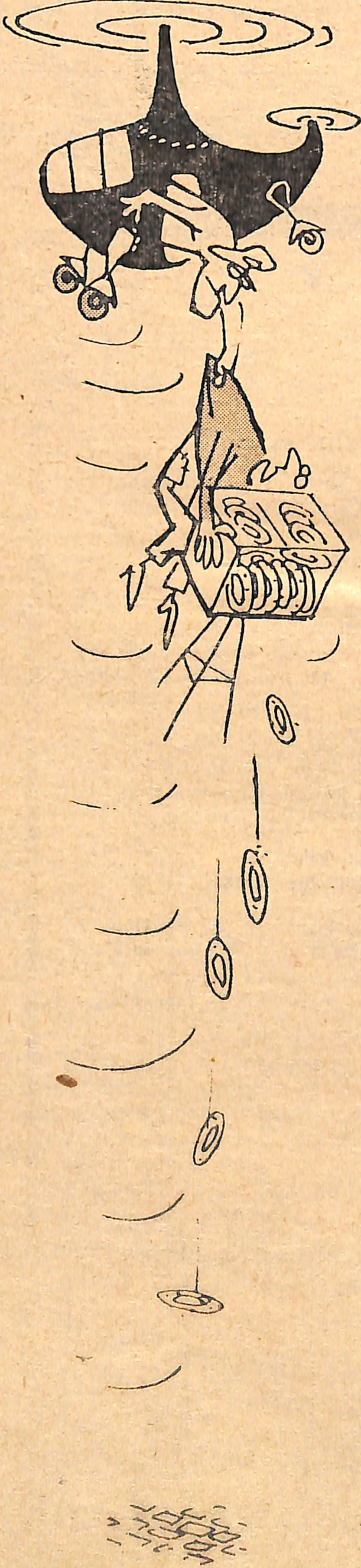
Gitti İsmet, geldi İsmet,
«Af» değilmiş bize kısmet!

Bu haftaki programımız burada sona eriyor sevgili dinleyiciler!.. Gelecek programda tekrar buluşmak umut ve temennisi ile hepinize hayırlı akşamlar, hayırlı sabahlar!.. Hoşça kalının!..

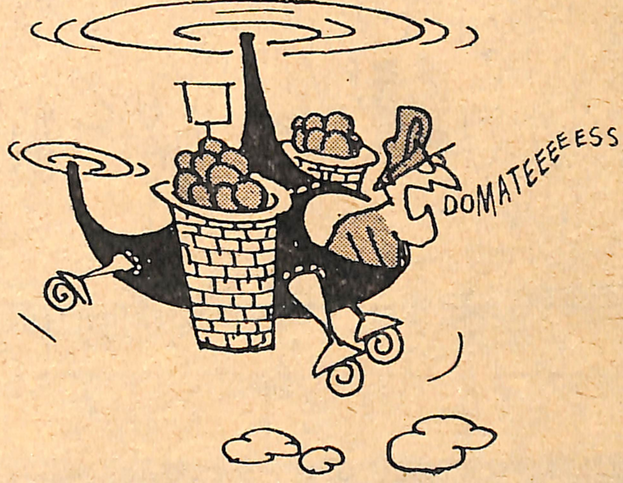

YAZISIZ!..

Belediye
HELİKOPTER
Kullanacak
-GAZETELER-

YAZISIZ!.

BU GAZİNODAN

BURALARA uzun zamandır ayak basmamıştım. Güzel bir gazinoydu önünde durduğum. Marmara'ya karşı, kutu gibi bir içkili lokanta. Karşıdan şöyle bir baktım, karınca yuvası gibi vıyıl vıyıl!.. Daha bu saatlerde ne kalabalıktı böyle! Milletin işi gücü yoktu da boyuna çekiyordu kafayı... İyi ama işi gücü olmayan bu aylaklar nerden buluyorlardı içki parasını da habire içiyorlardı? Ne olursa olsun, ister veresiye, ister peşin, içilirdi bu gazinoda hani!

Girdisini, çıktısını fazla düşünmeden daldım, içeriye! Tam kapıdan ayağımı atmıştım ki kasada oturan kırçıl biri boynuma sarıldı:

«Vay Rıfkı'cığım!» dedi, «Sen buralarda ha!..»

«Ne var» dedim; «şaşılacak bunda? Vakit akşam! Bir meyhaneden giriyorum içeriye! Peki, senin ne işin var patron minderinde?»

«Yakışmıyor mu yâni?»

«Nüfus müdürlüğünden sonra meyhanecilik! İyi bir gömlek değiştirme doğrusu!»

«Şaştın demek!»

«Nasıl şaşmayım?»

«Geç şu masaya da anlatayım!» Garsona döndü: «Bak oğlum Hamdi! Bir servis getir! Bir şişe rakı, iki kadeh! Kavun, peynir, patlıcan, salata! Bilirsin işini sen!»

«Anlat!» dedim, «Nasıl oldu bu meyhane patronluğu? Nesine özendin bu işin?..»

Usta bir garson becerikliliği ile aynı ölçüde doldurdu kadehleri, santim sektirmeden...

«Haydi!» dedi, «Yıllardan sonra buluşmamızın şerefine!»

Çatalın ucuyla peynirden aldı, ağzını şapırdata şapırdata bir parça da kavun yuvarladı:

«Dur!» dedi, «Anlatayım! Emekliye ayrılmış, bankadan ikramiyemi çekmiş, babadan kalma evime çoluk çocuk çekilmiştik. Eh! Taşra memurluğu alışkanlığı... Akşam oldu mu gene atışa devam! İki yıl oluyor, bu meyhanenin adı «Yeşil Köşe» ydi o zamanlar. Akşamları buluşuyor, bir şişe senden, bir şişe benden çektikçe çekiyorduk...

Bir gece saydım, tam sekiz kişi idik orta masada! Gece yarısına doğru ağız burun birbirine karışmağa başlamıştı. Hiç birimiz de ayrılamıyorduk masa başından. Yüksek perdeden atıp tutuyor, günün ileri gelen politikacılarından başlıyarak mahallenin muhtarına kadar verip veriştiriyorduk. Bir ara Banka Müdürü Sadi Atmaca kalktı ayağa, hepimizi teker teker öptükten sonra:

«Haydi eyvallah!» deyip düzüldü yola! Sen misin giden! Hemen yanında oturan iş arkadaşı:

«Bu da adam mı sanki?» dedi, «On paralık itibarı varsa tükürün yüzüme!»

«Neden olmasın!» dedik.

«Yok azizim!» dedi, «Karısını bizim müfettişle görmüşler Boğaziçinde! Sormuşlar da ertesi gün, bizim bayan demiş Ankara'ya gitti, annesinin yanına! Sizin anlıyacağınız müfettiş tam bir hafta kapatmış karıyı! Erkeğim diye gezer böyleleri! Ben olsam, değil bu saatlere kadar içmek, daireden çıkar çıkmaz, çat kapı... Evde alırdım soluğu. Göz mü açtırırım böyle karıya ben!»

Az sonra aklına bir şey gelmiş gibi fırladı yerinden:

«Haydi arkadaşlar!» dedi, «Son kadehimi sağlığınıza içiyorum!»

Teker teker öpüştü kalanlarla. Henüz kapıdan çıkmıştı ki muhasebeci Hurrem:

«Hahay!» dedi, «Namustan, faziletten lâf edene bakın! Kendi kızını kurtarmış da, göğsünü gere gere nasıl da elin karısından lâf açıyor. Kızını randevu evinde basmışlar, Şişli'de, okumuşsunuzdur gazetelerde!»

«Evet!» dedik, «Biz de okuduk ama... O mu bakalım! Kızın adını yazmıyordu gazeteler. S. deyip geçiyorlardı!»

«Tamam! O işte! Sibel! İnsan sırça köşkte oturmalı ama, komşusuna taş atmamalı! Kızıp da bir taş da komşusu sallarsa...»

Sonra saatine baktı:

«Ohooo!» dedi, «On ikiye çevrek var! Çocuklar sinemaya gideceklerdi, dönmüşlerdir herhalde! Haydi hoşça kalın arkadaşlar!»

Bizim Hurşit Cankat, o daha kapıdan çıkar çıkmaz:

«İnsanda yüz olmalı!» diye başladı, «Çocuklar sinemada imiş! Sen gel de külâhıma anlat! Ne sineması be! Oğlu kulüpte kumarda. Kızı çayda... Karısı da kimbilir nerede!.. Sinema ha!.. Yahu bu adamlar insanı çocuk mu sanıyorlar?.. Karısının randevu işlettiğini şu mahallede bilmeyen mi var?.. Haydi arkadaşlar uyur gezer kocaların vurdum duymazlığı şerefine içelim!»

Kaldırdık kadehleri:

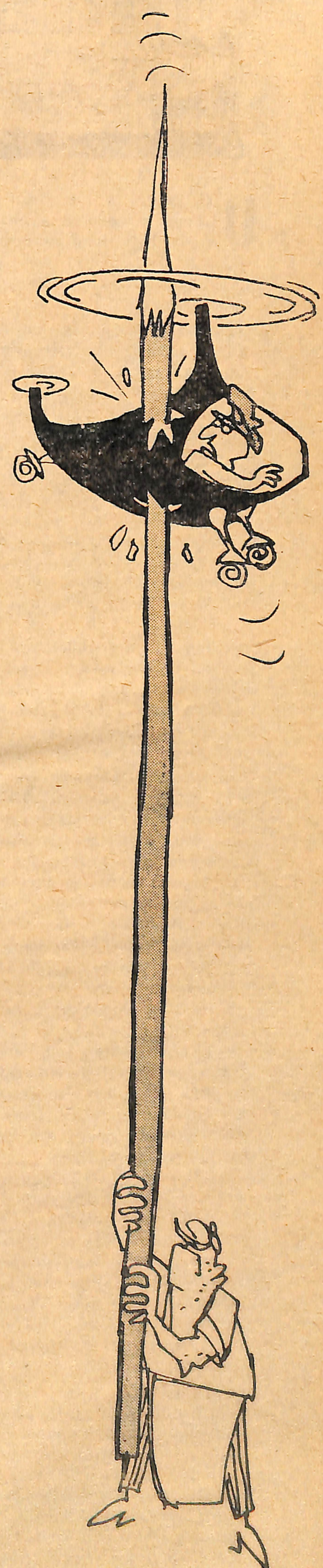
«Bütün uyur gezer kocaların şerefine!»

Hurşit, Çarşamba pazarına dönen ağzını yumruğuyla sildikten sonra düzüldü yola. Daha kapıya varmadan manifaturacı Fethi:

«Dinime taan eyleyen...» diye yalan yanlış bir mısra okuduktan sonra: «Sen karısını bizim çarşıdakilere sor!» dedi, «Böyle karı, insanı haftasına varmadan kaatil eder ama... Allah selâmet versin bizim

YAZISIZ

— VAY BAŞIMA GELEN !

ÇIKAMAM! Rıfat Ilgaz

Hurşit Bey, mezhebi geniş adam. Boş veriyor... Vermeyip de ne yapsın?.. Aldığı maaşla karısına, haftada bir rop, onbeş günde bir ayakkabı mı yetiştirecek? Kapıdan çıkarken baktım, başını eğmeden geçemedi. Çatal çatal olmuş boynuzları!»

Duvardaki saate baktı:

«Tuuh be!» dedi, «Gene geç kaldık. Bizim kızı alacaktım on ikide arkadaşından!»

Son kadehi ayakta çektikten sonra koşar adım çıkıp gitti. Hemen peşinden Necmi Yıldırım:

«Sanki geç kalırsa kızı sokakta kalacak!» diye başladı, «Allah versin gençlik yaşıyor! İyi, hoş yaşasın! Bizim birşey dediğimiz yok... Tencere demiş dibin kara... Ulan, üç kızının ne halt eylediğini var mı bilmeyen?.. Canına yandığım, nasıl konuşuyorlar göğüslerini gere gere!.. Karısı geçmiyor artık! Geçse, kızlarını sulu dereden susuz getirir. Siz bilmezsiniz Sarı Melâhatı! Heyyy!.. Suadiye Plâjının ağzı dili olsa da söylese!.. Ne Melâhat'tı o!.»

Necmi Yıldırım çarpılan ağzını elinin tersiyle düzelttikten sonra teker teker öptü bizi, aldı voltasını... Selim, sanki duyurmak ister gibi peşinden:

«Haydi güle güle!» dedi, «Sevim'e benden de selâm söyle! Hoş kız doğrusu! Geçen gün Köprü'de gördüm. Kız, dedim, kimi bekliyorsun? Aman Selim amcacığım, dedi, kimi bekliyecekmişim... Bizim Tülay gelecek de sinemaya gideceğiz... Ne sineması be, dedim, böyle havada sinemaya mı gidilir? Şu havaya bak!.. Peki, dedi, nereye gidilir böyle havada?.. Boğaz'a, dedim... Yürü, gidelim!»

«Gittiniz mi?» diye sorduk!

«Neye gitmiyelim? Yahu yaş elli, elli beş! Kız yirmisinde... Hangi delikanlıdan aşağı kalır, karadayınız?..»

Selim de çıktıktan sonra Necati birden köpürdü:

«Vay anasını be!» dedi, «Kendi kızını kurtarmış da, ellerin kızına asılıyor! Mahalle bakkalına kadar düşmüş de kızı, haberi yok! Kendi gözündeki merteği görmez bu adamlar... Başkasının gözünde tatarcık ararlar!»

Sonra sallanarak kalktı ayağa:

«Gene geç kaldık!» dedi, «Ama nereye gideceksin, ne yapacaksın? Uyuyabilirsen uyu! Bizimki ile on beş gündür ayrıyız! Yolladık babasının evine!»

Baş garson onu kapıdan uğurladıktan sonra geldi, tepeme dikildi:

«Babasının evine yolladı da kurtuldu mu sanki?.. Kırk yaşındaki karı, mektepli kızlar gibi plâjlardan çıkmıyor! Onbeş yaşındaki kızı da yanında... Geçen gün ikisini bir kotrada gördüm. Herif almış kızını!.. Haydi kötü kötü söyletmeyin beni!..»

«Keeess!» diye bağırdım.

Son müşteri bendim. Tepem atmıştı:

«Beni şu meyhaneden çıkacak sanıyorsan aldanırsın!» dedim, «Şurdan şuraya bir adım atacak değilim! Çağır patronunu! Yirmi bin, otuz bin! Satın alacağım bu meyhaneyi! Çağır, çabuk!»

Sonra bana döndü:

«Anladın mı dostum!» dedi, «Çağırdım patronu, bir pazarlık... Çıkardım kaporasını verdim. Çıkın dedim, kimse kalmasın içerde! Hepsini teker teker çıkardım, çektim kapıyı çıktım! O gün, bu gün meyhane benim oldu. Değiştirdim adını. Garsonlarını değiştirdim. Her gece çekiyorum kafayı... Herkesi teker teker yolcu ediyorum, garsonlardan bulaşıkçısına kadar... Peşimde karımdan, kızımdan lâf açacak tek kişi kalmadığını anlayınca, gönlüm rahat, içim ferah, çekiyorum kapıyı, çıkıyorum!»

Rıfat ILGAZ

*

Müzik!

Motorlu trende bir kuyruk... Hem de kıvranan, sallanan, yerinde duramıyan bir kuyruk... Kadınlı erkekli, ihtiyarlı çocuklu bir insan kuyruğu!

Ne mi bekliyorlar?.. Tuvalet kapısında sıra!..

Yetkili zat, düşünmüş, taşınmış, iki tuvaletten birini pikap odası yapmaya karar vermiş...

Şimdi efendim, her arabaya bir hoparlör yerleştirilecek, ve eski apdesthane, yeni müzikhaneden çeşitli plâk yayınları yapılacakmış!

Artık müzik odasının nasıl bir geçmişi olduğunu düşünerek yolculara dinletilecek musikiyi tahmin edebilirsiniz!

Motorlu trenin sık sık yaptığı kazaları düşünerek, plâklar arasına bir de «cenaze marşı» katılmasını tavsiye ederiz!

YAZISIZ!..

OTELDEKİ Hasta

UYKUMDAN, acı acı çalan telefonla uyandım. Başucumdaki lâmbayı yakıp ahizeye uzandım... Karşıdaki otelde turist bir müşteri hastalanmış acele gelmemi rica ediyorlardı.

Vakit gece yarısını geçtiğinden, otele geldiğim zaman alt salonda kimsecikler yoktu. Danışma bürosundan hastanın oda numarasını öğrenip yukarı çıktım. 114 numaralı odanın önüne geldiğim zaman, içerden yüksek sesle konuşan bir kadın sesi geliyordu. Kapıyı vurup girince, yaşlıca bir adamın divana uzanmış, sırtüstü yattığını, tepesine genç bir kadının dikilmiş, sinirli sinirli bir şeyler söylendiğini gördüm. İsteri nöbetine tutulmuş genç kadın, koşar adımlarla yanıma yaklaştı:

«— Hele şükür gelebildiniz... Kocamı bu halde görmek beni çok üzüyor, aman çabuk birşeyler yapıverin» dedikten sonra kocasının yanına dönüp tekrar avaz avaz bağırıp nasihata başladı:

«— Ben sana bu kadar çok çalışma dememiş miydim?.. Bak ne hallere düştün!.. Sen hâlâ istediğin kadar gençlikten bahset... Yanılıyorsun nonoşum, geçti o gün artık... İnşallah bu son olur, bir daha akıllanırsın da durmadan iş, iş, iş diye sayıklamaktan vazgeçersin. Hâlâ şunu kafana sokamadın, yaş yetmiiiş, iş bitmiiiş!.. Kendine acımıyorsan bari bana acı...»

Sonra bana dönüp konuşmasına devam etti:

«— Kuzum doktor bey, ne olur doğruyu söyleyin... Kocam iyileşecek değil mi? Kalkıp taaa Amerikadan buralara kadar gel, sonra da otel odalarında yatağa düş, hastalan... Olacak iş mi bu?..

«— Hamfendi, böyle bağırıp çağırmakla kocanızın iyileşeceğini sanıyorsanız yanılıyorsunuz...» diye kadını teskin etmeğe çalıştım.

Hastayı muayene ettikten sonra:

«— Şimdi bir kalp mütehassısı çağıracağım... Kocanızın elektrosunu yaptırdıktan sonra durumu anlar, kararımızı ona göre veririz.» deyip yerimden kalktım.

Sözlerim genç kadını yatıştıracağına, daha beter çileden çıkarmış olacak ki bir çığlık atıp tekrar kocasının başına dikiliverdi:

«— Bak gördün mü?.. Beni dinleseydin şimdi böyle kalb mütehassısına filân ihtiyaç kalmazdı. Sana kaç defa dikkat et, sonunu iyi görmüyorum dedim. Dedim ama kime?.. Dinletemedim bir türlü... İşte, şimdi de böyle kalb mütehassıslarının eline düşersin!

Adamcağızın kalbi sağlam bile olsa bu karının kahrına fazla dayanamaz diye düşündümse de yine sabırla:

«— Hamfendi,» diye devam ettim. «Kocanızı kalb uzmanına muayene ettirmek sizi bu kadar endişelendirmesin... Korkulacak bir durumu yok çok şükür... Doktor gelinceye kadar kocanızı rahat bırakınız, siz de lûtfen sâkin olunuz» diye genç kadına âdeta yalvardım.

«— Bu durumda sinirlenmemek pek mi kolay zannediyorsunuz?..» diye kadın tekrar isteri nöbeti geçirmeğe başladı. «Ah, siz onun nasıl çalıştığını görmediniz de böyle konuşuyorsunuz... Gece gündüz işten başını kaldırdığı yok. Gündüz iş, gece iş, iş de iş, diyor başka bir şey demiyor. Kaç defa ona, bana bak, beni dul bırakmak istiyorsan daha sıkı çalış dedim... Ama kime?.. Beni dinledi mi sanıyorsunuz?.. Dinleseydi şimdiye kadar...»

Daha fazla söylemesine meydan vermeden hemen atıldım:

«— Hamfendiciğim, kocanız için ciddî bir tehlike yok, sadece biraz yorgun düşmüş, istirahate ihtiyacı var. Burada tatilde bulunduğunuza göre...

«— Tabiî, ben de ona zaten evvelce kaç defa seyahate çıkalım, gezelim, eğlenelim demiştim. Sonra...»

Baktım kadın gittikçe azıtıyor... Daha fazla ileri gitmesin diye meslektaşıma telefon etmek için müsaade isteyip yanlarından ayrıldım.

Biraz sonra meslektaşımla beraber tekrar 114 numaralı odaya geldik. Arkadaşım hastayı muayene etti, elektrosunu aldı... Neticede adamcağızın mühim bir şeyi olmadığı anlaşıldı. Buna hepimizden fazla genç kadın sevindi:

«— Aman ne iyiii!... Hadi öyleyse, aşağı inelim de hep beraber barda birkaç kadeh içelim.» diye hazırlanmağa başladı.

«— Ama ben çok yorgunum» diye kocası birşeyler mırıldanınca...

Kadın tekrar kocasının tepesine dikiliverdi:

«— Hıh, şuna bak: Yorgunmuş!.. Ya ben... Benim başıma gelenler, senden çektiklerimi hiç düşünmüyorsun... Sanki ben yorgun değil miyim?.. Ben de yorgunum, ama günümüzü, gecemizi bu otel odalarında geçirmek için mi seyahate çıktık, buralara kadar geldik?.. Bu kadar egoist olma!.. Sana aşağıya bara inelim dedimse senin iyiliğin, sıhhatin için dedim... Tek bu hastalık atmosferinden kurtulasın diye...»

Baktım, adamcağızın konuşacak, münakaşa edecek hâli yok, yardım edebilmek için:

«— Hamfendi,» dedim... «Kocanızın en az bir hafta istirahate ihtiyacı var. Kocanız için ille otel odalarına kapanıp, kalsın demiyorum. Bunu demiyorum ama, gece yarısı bara inip içki içmesine de müsaade etmiyorum. Kocanız ancak fazla yorulmamak şartiyle hafif yürüyüşler, otomobille gezintiler yapabilir...»

Sözümü daha bitirmeden, genç kadın:

«— Doktor bey, doktor bey!...»

Diye avaz avaz bağırarak üzerime yürüdü:

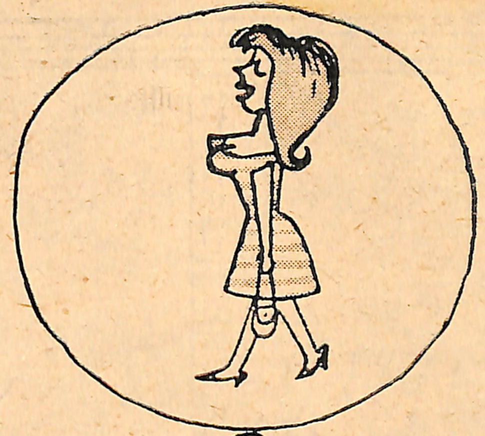
«— Ben buraya hasta gezdirmeğe, yürüyüş yapmağa gelmedim!...»

Sonra kocasına döndü:

«— Haydi cicim, sen biraz istirahat et... Yarınki programımız yüklü olacak. Gündüz müzeleri, tarihi yerleri gezer, öğleden sonra plâja gideriz; gece de pavyonları dolaşır dans ederiz... Hadi, hadi nonoşum, sen yatağa gir, ben biraz aşağıya, bar-Amerikana iniyorum... Bunaldım, boğuldum... Seni hasta görmek beni deli etti...»

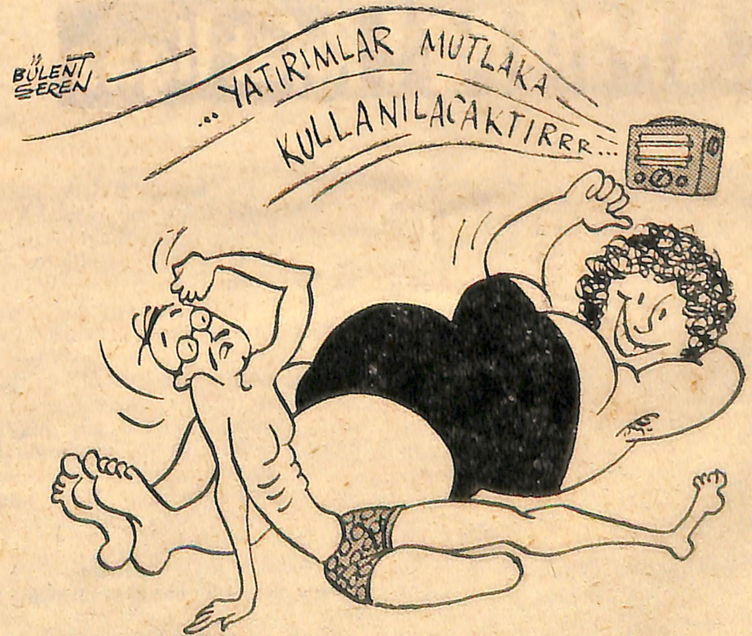
Diyerek kırıta kırıta şaşkın bakışlarımız arasında odadan çıktı, gitti.

Çeviren : E. O.

YAZISIZ!..

— Paşa babamız ne diyor, duydun mu kocacığım?
— Aaaah duydum karıcığım! Duydum!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Kraliçe Elizabet

Kraliçe Elizabet bir ara Amerika'ya yaptığı bir seyahatte büyük şehirlerden birini ziyaret ediyordu. Şehrin en tanınmış şahıslarından birine hususî bir ziyaret yapmak istedi. Ve meşhur bir ruh doktorunun muayenehanesine uğradı. Hemşire, ziyaretçiyi haber vermek üzere doktorun yanına girdi ve:

— Kraliçe Elizabet sizi görmek istiyor doktor bey! dedi.

Doktor, dalgın dalgın işine devam ederek:

— Sor bakalım, diye cevap verdi; ne zamandan beridir kendini Kraliçe Elizabet zannediyormuş?.

Pratik Trafikçi!

New England'ın geniş caddelerinden birinde iki araba birbirini cehennemî bir süratle takip ediyordu. Bu yarış bir müddet devam ettikten sonra arabaların peşine motosikletli bir trafik polisi takıldı ve her iki arabayı da yolun kenarına çektirip durdurdu. Önde güzel sarışın bir kız, arkada ise genç bir delikanlı vardı. Polis önce genç kızın arabasına, sonra delikanlınınkine yaklaştı:

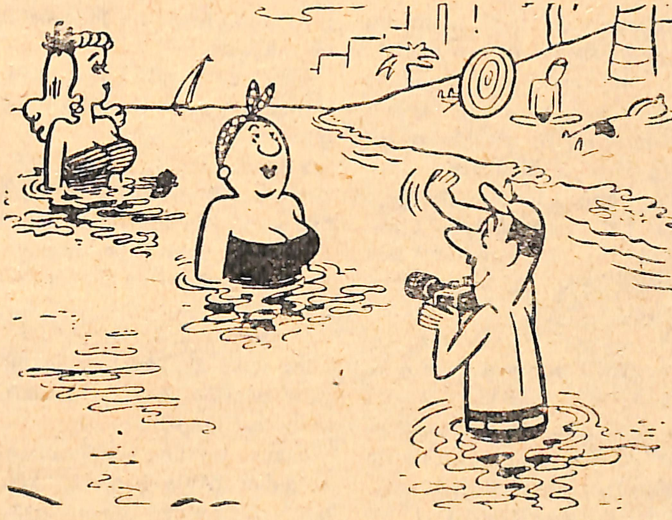
— Buyurun, dedi; önünüzdeki arabadaki hanımın telefon numarası; akşama telefon edersiniz; böyle deli gibi gitmeğe lüzum yok!..

Çiçekçi

İki artist konuşuyorlardı:

— Hani sana her gün çiçek gönderen bir genç vardı ne oldu?

— Maalesef canım; çiçekçi kadınla evlendi.

— Biraz sola, karıcığım!

Kocaman Lâflar

Sıhhat: Her gün başka bir tarafından şikâyeti olmak demektir.

★

Tembel, çalışıyor gibi görünmeyen kimsedir.
Tristan Bernard

★

İhtiyar bir kız, her şeye «evet» diyen, fakat eline konuşma fırsatı hiç geçmemiş bir kızdır.

Ismarlama!

Bir gün, meşhur milyarder Henry Rotschild, Tristan Bernard'la tanışır:

— Bana, der, sizin çok neşeli ve spiritüel bir zat olduğunuzu söylediler; bana bir espiri yapar mısınız?

Tristan Bernard bu isteği şöyle cevaplandırır:

— Bana da sizin çok zengin bir kimse olduğunuzdan bahsettiler; bana iki milyon liracık borç verir misiniz?

Psikoanalizm

Aynı ruh doktoruna muayene olduklarını anlayan iki arkadaş doktora bir oyun oynamak isterler ve çok acaip bir rüya hikâyesi uydururlar. Önce hastalardan biri gider ve başucunda durmadan not tutan doktora acaip rüyasını anlatır. Öğleden sonra ikinci hasta gider ve aynı rüyayı anlatmağa başlar. Doktor büyük bir hayretle dinler dinler ve en sonunda yerinden fırlayıp:

— Hayret diye bağırır; meslek hayatımda bu kadar acaip bir tesadüfe ilk defa rastlıyorum! Siz bugün aynı rüyayı anlatan üçüncü hastasınız!..

— Bu ne?.. Et perhizi günü olduğunu unuttun mu?..

Zamane çocukları!

Toto, sinema dönüşü küçük kız kardeşiyle konuşuyordu:

— Çocuklar nasıl doğarlar biliyor musun?

— Hayır! Ya sen?

— Ben de bilmiyorum. Sen bir gün öğreneceksin, ama ben asla öğrenemiyeceğim!..

— Niçin?

— Niçin olacak, biz erkekler sadece koridorda gider gelir ve bekleriz!..

BİRİNCİ BİLGİ YARIŞMAMIZ

Birinci bölüm cevapları:

1 — Aşk-ı Memnu» Halit Ziya Uşaklıgil'in romanıdır.

2 — Beyazıt Kulesi. 1828 de yapılmıştır. Yangın kulesi vazifesini görür.

3 — Amca Bey'dir. Karikatürist merhum Cemal Nâdir'in yarattığı bu tip, hâdiseleri mizah gözüyle izleyen bir halk filozofudur.

İkinci bölüm cevapları:

1 — Galata Kulesi. İstanbul'da Galata semtindedir. Beşinci yüzyılda Bizans İmparatoru Zenon tarafından ahşap olarak yapılan kule, 1875 yılında bugünkü şeklini almıştır.

2 — Resimdeki kadın ünlü İtalyan film yıldızı Sophia Loren'dir.

3 — Bu sözü, İsmet Paşa mütarekenin ilk günlerinde, Atatürk'ün (Memleketi kurtarmak için en müsait mıntıka, en kolay yol neresidir?) sorusuna karşı söylemiştir.

Üçüncü bölüm cevapları:

1 — Üçüncü Ahmet Çeşmesidir, Ayasofya (İstanbul) dadır. 1728'de Üçüncü Ahmet zamanında yapılmıştır.

2 — Bu mısra Tevfik Fikret'indir. Şairin iki kitabının adı: Rübab-ı Şikeste ve Hâlûk'un Defteri'dir.

3 — Bu sözü İngiliz yazarı William Shakespeare Hamlet'te, eserin kahramanı Hamlet'e söyletmiştir.

Dördüncü bölüm cevapları:

1 — Heykel, Yunanlıların aşk ve güzellik ilâhı Milo Afrodit (Venüs) e aittir. Milo adasından, Şarl de Marten adlı bir Fransız tarafından 1820 yılında Fransa'ya nakledilmiştir. Paris'te Louvre Müzesindedir.

2 — Resim Zeki Müren'e aittir. Ses sanatkârı ve bestekârdır. Aynı zamanda film artistliği de yapar.

3 — Resimdekiler «Pol ve Virjini» romanının kahramanlarıdır. Romanın yazarı ise Bernardin de Saint - Pierre'dir.

DERECE KAZANAN OKUYUCULARIMIZIN İSİM VE ADRESLERİ GELECEK SAYIMIZDA

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 32 —

Öğüre öğüre dışarı kaçarken bir de bakalım ki, merdiven basamağında koca bir alâmet...

Agavni değil mi?..

Körkütük sızmış, horul horul horluyor...

Bu marifetler azmış gibi odamdaki konsolun üstünde, enişte beyimizin bir kâğıdı? Üstünde şu saçma sapan yazılar:

«Bu şep, suduru izamdan semahatlû Dâna efendi hazretlerinin ferzendi ercümendinin müvacehesinde, hokkabaz yardağı asa, maskara oldum. Müşarünileyhin nezdinde bu hale şahit olacağıma ziri zemine geçseydim, makbulümdü. Şu satırları çırpıştırırken manendi mecnunum. (Serçeye çubuk beredir) hikmetini feramuş ederek ol zatı kerimüşşiyeme karşı bu muamelei dilşikenane, revayı hak değildir. (Devletimdir visali yâr amma, bana yâr olmadı o devlet ah!) diye nedametiniz derkâr fakat çi sut; bâde harabülbasra tamirat kaç para eder? İstitraden şu nokta da kulakta kalsın: «Meşhur meseldir âşıkı çok naz usandırır.»

İmza: Elmalûm enişteі dilrişteniz

19 Mayıs

Ayşe hanımla sabahı nasıl ettiğimizi yazmağa hiç hacet yok. Şakadan hastayım derken sahiden hastalandım.

İki (fenasetin) kaşesi yuttuğum halde başımı kımıldatamıyorum.

Kanarya'nın hâlâ kan beyninde, çarpıntıdan hali harap... Yarım filcan hintyağı içti; ayaklarını sıcak suya koydu; tabanlarına hardal lâpası yapıştırdı.

Agavni, hâlâ zıbarmada... Eniştenin sesi yok... Allah onun tez günde canını alsın da bizi kurtarsın.

Bu akşam, gene yüzde yüz, Abdülgaffar ağa damlıyacak; yarın öbür gün de bohçacı gelecek.

Daha nice bir, idarei maslahatla vakit geçireceğiz?.. Bu işlerin böyle uzayıp gitmesi doğru mu?.. Hangisinin ümidini keseceksek bir an evvel davranmamız lâzım değil mi?

Maamafih, en önce, doktor meselesini halletmek şart...

Biçare Ayşe hanım, Ali Mehmet beye kendi gitmeğe razı oldu.

Zavallıcık, mati maskarası çıkan ipek çamaşırlarını, muslukta bir su yıkayıp oturduğu yerde ütüledi.

Yıkanmağa, hattâ su dökünmeğe mecalim yok. Kolonya ile silindim; (kold krem), pudra sürdüm; yüzümün tuvaletini yapıp saçlarımı döktüm.

Fakat nerede dünkü hazırlık, nerede bugünkü...

Bugün üfleseler yıkılacağım; Tayfur geliyor deseler, yerimden kıpırdamıyacağım.

Kanarya, (kordiyal) şişesini, (karbonat) kutusunu yanına alarak, tam saat onda evden çıktı.

Şezlonga uzandım. Dün gece, yatağı bozmamak için Ayşe hanımla beraber yatmıştık. Karyolam gene gelin yatağı gibi duruyor.

Hastayım diye doktora adam koşturuyoruz fakat ne hastalık bahane edeceğim?

Tuhaf değil mi, bunu hiç kararlaştırmamıştık... Ne demeli yarabbi?..

Şiddetli soğuk algınlığı, bronşit filân desem öksürük değil, hıcık bile yok... Baş ağrısına böyle telâşlı telâşlı doktor çağırılmaz... Mide bozukluğu ise dilden belli olur...

Doktor, gelir gelmez doğru yanıma çıkacak değil a; evvelâ misafir odasına girecek. Kanarya elbette bir kulp bulur.

Agavni kendine gelmiş olacak ki, aşağıdan (Ayşe hanım!.. Ayşe hanım!) diye çıngır çıngır bağırıyor.

Zaten cinlerim başımda, ağzımı açıp tam tertip haşladım, iyice terbiyesini verdim.

★

Kanarya, vallahi çok kurnaz şeydir.

Doktoru, aşağıdaki misafir odasına bırakıp yanıma koşmuş, kulağıma neler de neler fısılıyor:

— Başka hastalık yormanın hiç lüzumu yok, diyeceğim şu: (Dün, vapur Haydar'a yanaşırken, iskele konmadan atlayıverdim... Efendim, sen misin atlıyan?.. O anda sol kasığımda bir sancı, sanki bıçak saplanmış da içerisini oyuyor... Eve ne halde geldiğimi hiç sormayın; kapıdan içeri girer girmez düşmüş bayılmışım.)

Ayşe hanım, gözlerini süze süze, tarif ediyordu:

— Elinle şuralarını göstererek diyeceksin ki: (Veca, yarım saatte bir karnımdan başlıyarak, sol bacağıma, baldırıma, ayağıma inip baş parmağımın tırnağına dayanıyor... On dakika ter döküyorum, başsız tavuk gibi sıçrıyorum; sonra ara vere vere hafifliyor... Yarım saat geçince ayni hal...)

Kanarya, bir kahkaha atarak tamamlıyordu:

— Her kasık mutlaka yumruk gibi fırlamaz ya, onun da türlüsü var. Bazı kasıklar çatlar da üstünden hiç belli olmaz. Onu, hemencecik farkedecek doktorun alnını karışlarım... Ali Mehmet bey değil, Cemil Paşa, Kamburoğlu, Hâzım Paşa gibileri bile anlıyamaz.

Ayşe hanım, doktoru yalnız bırakmamak için aşağıya koştu. Derhal yukarı getirmemesini, biraz lâfa tutmasını tembih ederek kendimi lâvabonun önüne attım.

Vücuduma ,bacaklarıma, alelâcele hafif bir pudra daha sürdüm. Karışık lâvanta şişesini, üstüme, yastıklarıma, yatağıma boşalttım. Karyolaya girip örtüyü dizlerime çektim. Muztarip ve bitap bir çehre takınarak inlemeğe başladım.

Ali Mehmet beyin beni muayene ederkenki perişanlığını, aman görmeyin; seyre seza...

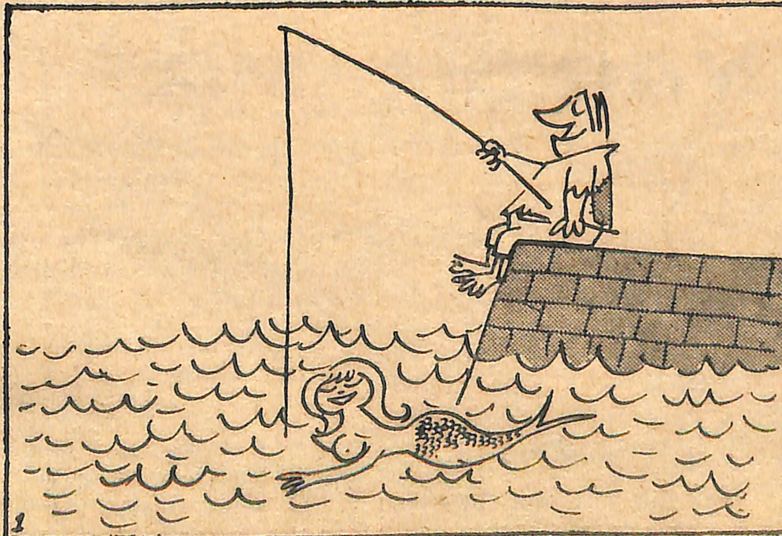
Kaç kere muayene ediş, kaç kere göğsümü, arkamı, yanlarımı dinleyiş...

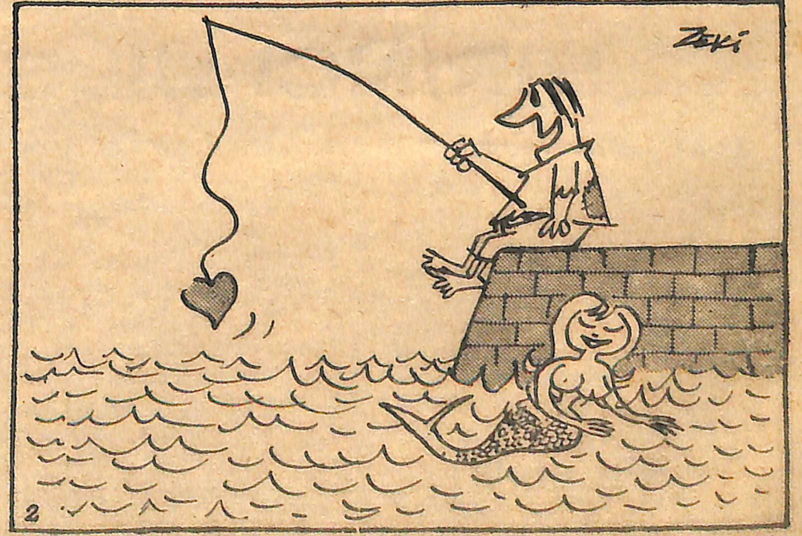
Parmağını vücuduma her dokunuşta, çığlık kopararak atılıyordum, gerilip gerilip yerimden fırlıyordum; doktorun eli ayağı bırakıyor, dili dolaşıyor, alt dudağı sarkıyordu.

Bir şey sorulurken şaşkın şaşkın gözlerini açıyor, lâkırdı söyliyeceği zaman kemküm edip yutkunuyor. Karyolanın yanındaki sandalyede, her tarafı zangır zangır; nabzıma uzanırken avucu terler içinde...

Reçete kâğıdı, cüzdanının arasında iken kâğıt istemeler; kurşun kalem kordonuna takılı iken (kalem getirin!) demeler...

(Devamı var)

YAZISIZ!..

bir çalgıcının seyahati

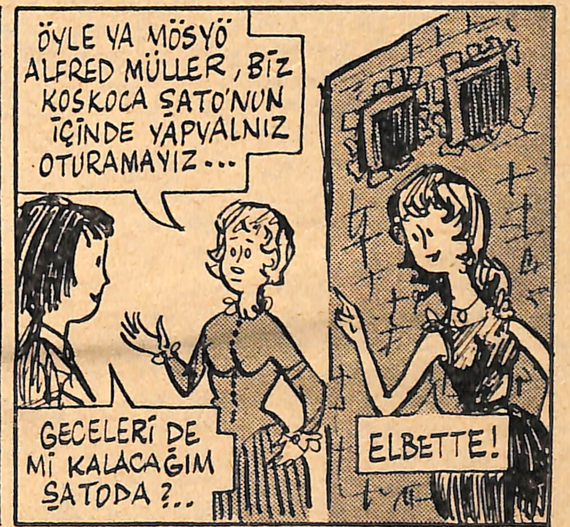
çizen: BÜLENT SEREN

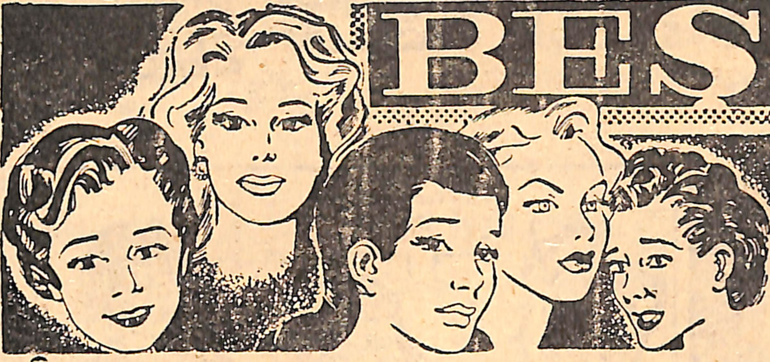

— 45 —

David, «Gregg,» dedi. «Bu akşam seninle uğraşacak halim yok.»

«— Beni sevmenin, benimle uğraşmakla ne alâkası var?»

David gözlerini kapadı. «O kadar yorgunum ki.»

«— Beni seviyor musun?»

«— Evet...»

«— O halde bütün gece burada kalmamı neden istemiyorsun?»

«— Kal, kal... Bütün gece kal.»

«— Şimdiye kadar burada sabaha kadar kalmamı neden istemedin?»

David, «Ecza dolabında yeni bir diş fırçası var,» diye mırıldandı. «En üst rafta.»

Gregg, «Biliyorum,» dedi.

«— Dolabın alt çekmesinde de beyaz bir gecelik var... Hoş, bunu da biliyorsun herhalde.»

«— Orada öyle bir şey yok. Ben görmedim...» David'in kendisine nasıl baktığını görünce sustu. «Şey...»

«— Kışın yatarken muhakkak bir şey giyiyorsan, benim pijamamın üstünü alabilirsin.»

«— Giymiyorum. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz bir sürü şey var... Ah kaçırdığımız şeyleri düşündükçe üzülüyorum.» Genç adamın boynuna sarıldı. «Şimdiye kadar bütün geceyi burada geçirmeme neden müsaade etmedin?»

«— Bu yaz üç gün kaldın ya.»

«— O bütün gece kalmağa benzemiyordu. Misafirlik gibi bir şeydi.»

«— Demek arada fark var?»

«— Tabiî... Verdiğin, verebileceğin sevgi, benim istediğim nevi sevgi değil...» Genç adam gülümseyerek parmaklarının ucuyla Gregg'in yanağına dokundu. «İkimiz de sinirli insanlarız. Fakat huylarımız birbirine uymuyor... Haydi, yatalım artık. Sabaha herşey düzelir.»

«— Yatmak mı? Artık uyuyabileceğimi zannediyor musun?»

«— Sana sıcak sütle bir uyku hapı veririm. Ne dersin? Ben de bir hap içerim. İkimiz beraber sızarız.»

«— Biz hiçbir zaman beraber değiliz ki.» Ellerini yüzüne kapayarak, omuzlarını gerdi. Genç adamın yaklaşıp kendisini teselli etmesini bekliyordu. Fakat David gelmedi... Gregg onun odadan çıktığını duyunca korkuyla başını kaldırıp baktı. Fakat biraz sonra genç adam geri döndü, elindeki ilâç şişesini taburenin üstüne bıraktı. Gregg, «Sen nasıl bir aşk istiyorsun?» diye sordu.

David hâlâ tebessüm ediyordu. «Şarkılardaki gibi... Nâzik, müşfik bir aşk.»

«— Ciddî söyle.»

«— Ciddiyim.»

Nâzik, müşfik aşk da neydi? Gregg'in gözlerinin önünde, ince tüy gibi karışık saçlı, yüzü belirsiz, fare gibi bir kız belirdi. Hayatını David Wilder Savage'in gölgesinde geçirmekten memnun olacak, ona hayran hayran bakıp, genç adamın kendisini fark etmesini sabırla bekleyecek bir kız... Yani Gregg'in daima acıdığı kızlar gibi biri. Fakat o kız, aynı zamanda dünyanın en talihli insanı da olacaktı. Çünkü David Wilder onu sevecek, nerede olursa olsun onu daima arayacaktı. Genç adam mutfağa doğru giderek, «Sütü ısıtayım,» dedi. Perdesiz mutfak! «Perdeleri ona şimdi vereyim mi acaba? O zaman benim de nâzik, müşfik bir kız olduğumu, geceleri evde oturup, o Allahın belâsı şeyi diktiğimi anlar... «Gregg ayağa fırlayarak bavula koştu. Perdeyi çıkarmak için telâşla elbiseleri, ayakkabıları bir tarafa fırlattı.

Perdeleri arkasında saklayarak mutfağa gitti. David, bir kenara iki büyük fincan koymuştu, havagazının üstünde de bir kâse süt ısıtıyordu.

Gregg, «Sürprizim var!» dedi.

Perdeleri önüne tuttu. Genç adam bunlara memnun fakat aynı zamanda hayret dolu nazarlarla bakıyordu. Gregg, «Haydi, bunları şimdi asalım,» diye devam etti.

«— Perde mi onlar?»

«— Evet.»

«— Hakikaten pek şık, sevgilim.»

«— Kendi elimle diktim.»

«— Sahi mi?»

O zaman Gregg David'e yeni bir plâk veya bir şişe şarap hediye ettiği takdirde, genç adamın daha çok memnun olacağını anladı. Perdelerin onun için hususî, sembolik bir mânası yoktu. Bunlar Gregg'i, veya David'in ona karşı beslediği hisleri değiştiremezdi. Gregg perdeleri dikkatle katlayarak, mutfak masasının üstüne koydu. Gülmeğe çalışarak mırıldandı. «Bunları yarına asarız.»

«— Benim için bir hayli zahmete girmişsin, yavrum.»

Gregg, «Benim ne kadar ev kadını olduğumu bilmiyorsun,» diyerek oturma odasına kaçtı.

Şöminenin ateşi yüzünü ısıtıyordu. Göz kapakları yanıyordu Gregg'in. İçinde uyku hapları bulunan şişe alevlerin tesiriyle kızılımsı bir renk almıştı. Bunların hepsini içebilirdi o. Evet, onları içer ve kanapeye uzanırdı. David sütü ısıtıncaya kadar her şey olur biterdi. Genç adam onun uykuya daldığını zanneder, kendisini rahatsız etmemeğe de çalışırdı. Gregg'in sütünü masanın üstüne bırakır, sonra uyku hapı şişesini yerden almak için eğilirdi... Ve işte o zaman şişenin boş olduğunu da farkederdi...

David üzülürdü o zaman. Genç kızı sarsar sonra da hastahaneye telefon ederdi. Can kurtaran arabasında da bütün üzüntülü akrabaların yaptığı gibi, o da Gregg'in yanında oturur ve genç kızı kaybettiği takdirde ne yapacağını düşünürdü. Tabiî genç kızın neden kendini öldürmek istediğini de anlardı. O zaman Gregg'in ona ne kadar bedbaht olduğunu söylemesine de lüzum kalmazdı.

David içeri girerek süt fincanlarını masanın üstüne koydu. «Bütün gün uyuruz artık.»

Bu intihar, sadece bir hayal, bir fantaziden ibaretti. Genç kız hiç bir zaman intihar etmiyeceğini biliyordu. Ölümü hakikaten arzulayan insanlar ya şakaklarına bir kurşun sıkar veya kendilerini kaldırıp trenin önüne atarlardı. Yanlarında kendilerini kurtaracak biri olduğunu bile bile, uyku hapı almazlardı. Bu uyku hapı işi sadece kadınca bir hile, bir aşk oyunuydu. Cesareti olan yaşardı. Gregg sanki biri kendisine hayatını tekrar vermiş gibi garip bir hisse kapıldı. Bu belki kıymetli değildi, ama kendi hayatıydı ya. Ölmiyeceğine göre, artık istediği gibi yaşayacaktı. Şimdiye kadar yaptıklarını istediği için mi yapmıştı? Yoksa mecbur kaldığından mı? Tıpkı, tren raylarının câzibesine kapılmış, intihara susamış bir insan gibi, içinden gelen sese mi uymuştu?

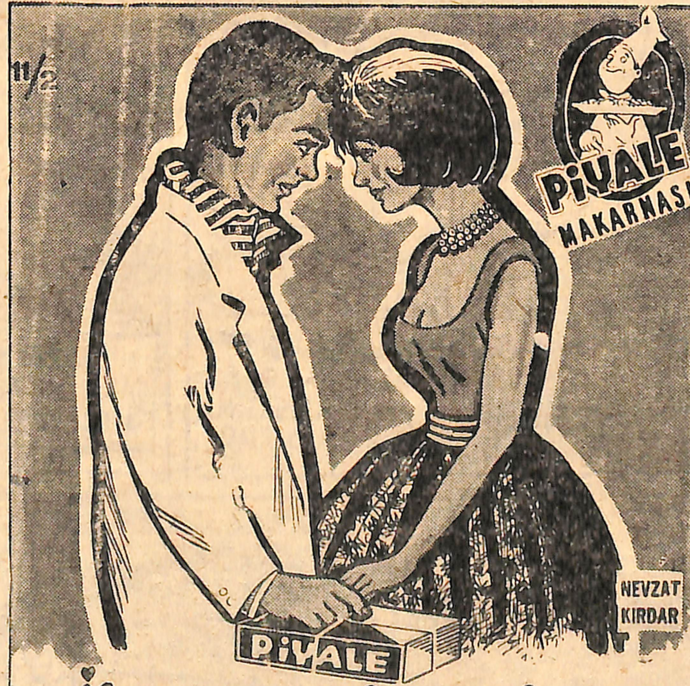
★

16

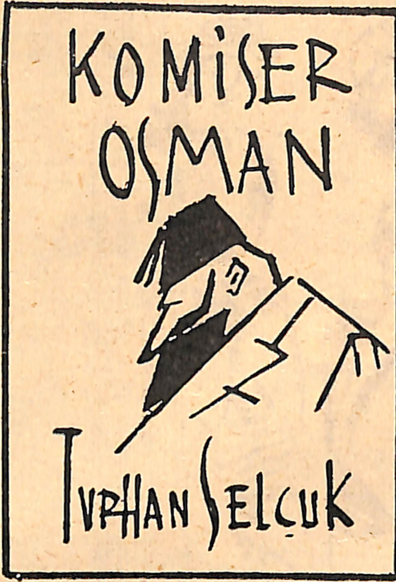
MARY AGNES

Baharın başlarında Mary Agnes de düğün hazırlıklarına girişti. Vaktiyle sadece büro dedikodusuyla vakit geçiren genç kız bu defa yalnız kendisinden bahsediyordu. Caroline, «E, bugün nasılsın?» dediği zaman, hemen, «Düğün yemeğinin listesini hazırladım,» diye cevap veriyordu. Gelinliğinin provasına gittiğini söylemek için ise böyle sualleri bile beklemiyordu. Bürodaki kızlardan yegâne sakladığı şey düğün dâvetiyeleriydi. Arkadaşları alacağı için, Mary Agnes bunların birer sürpriz olmasını istiyordu. Caroline basılmış düğün dâvetiyelerinin nasıl başka olabileceğini merak ediyordu doğrusu, maamafih Mary Agnes'den herşey beklenirdi.

(Devamı var)

İlâncılık — 5445 - 126

KOMİSER OSMAN
TURHAN SELÇUK

7
SUÇLU KİM?
KOMİSER OSMAN, SİLİSTRELİ NA-Cİ BEYİN RÜŞVET ALDIĞINI GÖRÜR...

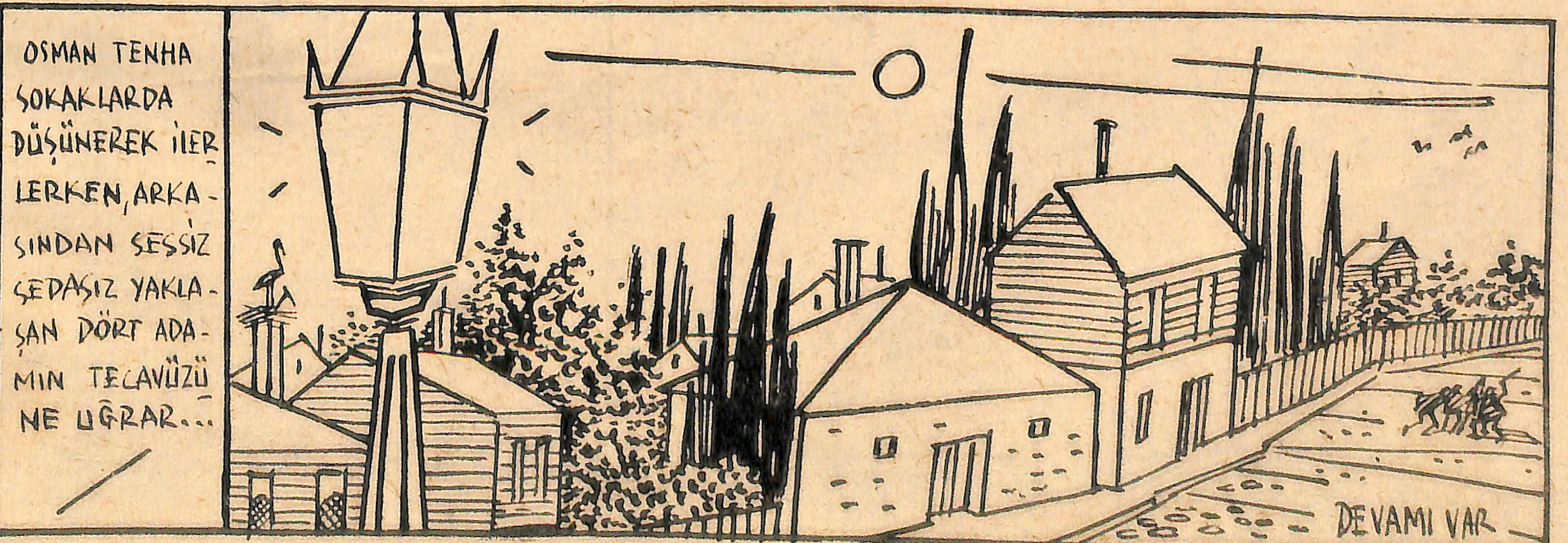

!
ÖYLE TUHAF TUHAF BAKMAYINIZ OSMAN BEY!. DEMİN SİZE İZAH ETTİM. MECBURUZ BUNA. MALÛM-U ÂLİNİZ; ÇOLUK ÇOCUĞUN NAFAKASI MESELESİ...

!!
GİZLİMİZ KAPAKLIMIZ YOK BİZİM. SİZİN HANGİ VAZİFEYLE BURAYA GELDİĞİNİZ DE MALÛMUMUZDUR. AMA GÖRÜYORSUNUZ Kİ ÇEKİNDİĞİMİZ YOK.

NE VAZİFESİ?. NELER SAÇMALIYORSUNUZ SİZ NACİ BEY?!..
EVET BİR BAKIMA ŞÜPHELENMEKTE HAKLISINIZ. ESKİ BİR POLİSİM BEN.

SİLİSTRELİ NACİ BEY HİÇ CEVAP VERMEZ. ENFİYESİNİ ÇEKERKEN OSMANI YAN GÖZLE SÜZMEKTEDİR...

CANI SIKILAN OSMAN O AKŞAM BİR MEYHANEYE UĞRAR. VE GEÇ VAKIT EVİNİN YOLUNU TUTAR...
HERİFLER ŞİRKET KURMUŞLAR!.. PEKİ AMA NASIL DUYMUŞLAR TERTİBİMİZİ!..

OSMAN TENHA SOKAKLARDA DÜŞÜNEREK İLERLERKEN, ARKASINDAN SESSİZ SEDASIZ YAKLAŞAN DÖRT ADAMIN TECAVÜZÜNE UĞRAR...
DEVAMI VAR

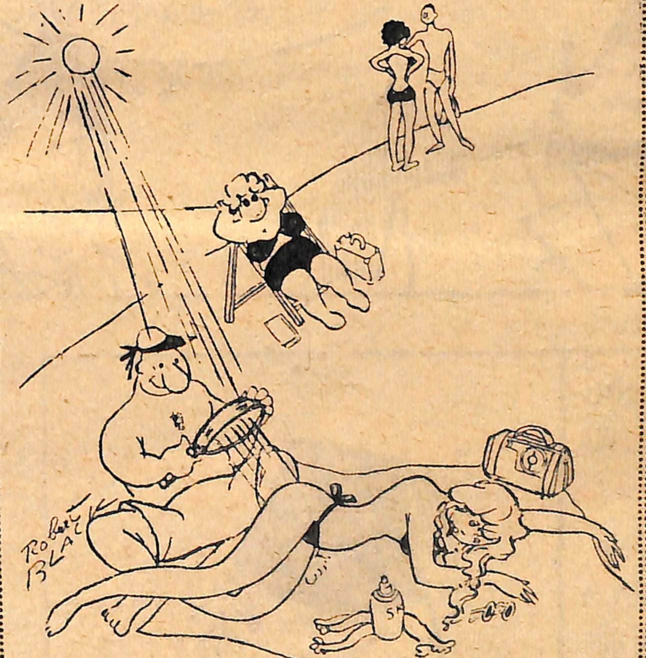
Dünya Karikatürleri

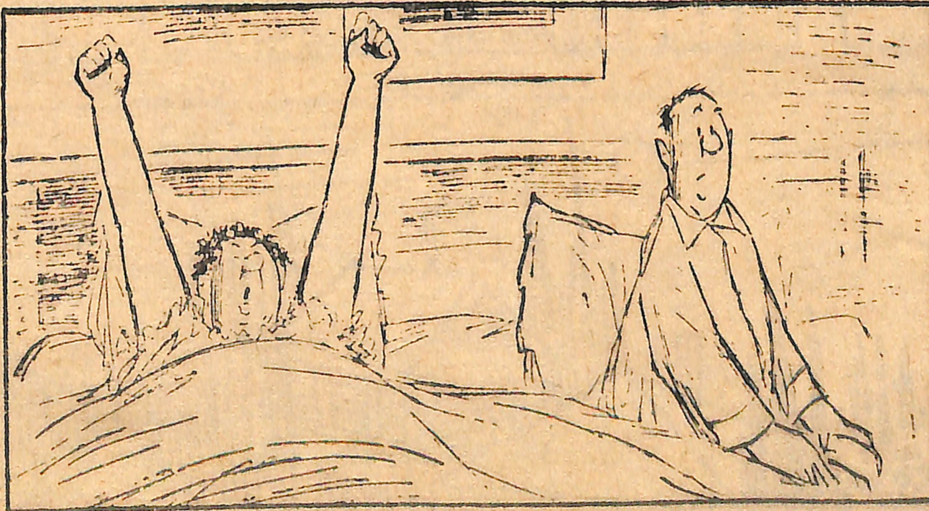
-HAYDİ İÇERİYE GEL, LOKANTADA GÖS-TERDİĞİN HOVARDALIK HOŞUMA GİTTİ!

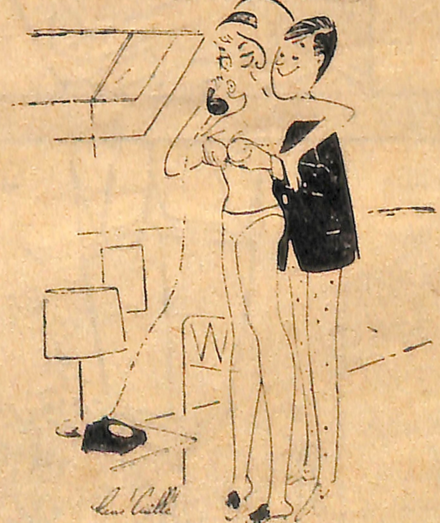
-BÜTÜN ÜMİDİMİ ŞU ATA BAĞLADIM...
-BEN DE BİNİCİSİNE!

-SİZİ YAKINCAYA KADAR BEN KÜL OLACAĞIM!

-OOOH... BU GECE KENDİMİ GELİN OLMUŞ GÖRDÜM!

-BENİ BEKLEME RAHATSIZIM.. GÖĞSÜM TUTULMUŞ!

Basın İlân Kurumu Genel Müdürlüğünden

20 Temmuz 1962 gün ve 11159 sayılı Resmî Gazetede yayınlanan 14 numaralı Genel Kurul Kararı'nın dergilerle ilgili maddeleri aşağıdadır :

Madde 47 — 195 sayılı kanunun 43 üncü maddesiyle yayınlanabilme esasları tarif ve tesbit edilen (Genel ve katma bütçeli dairelerle, il özel idareleri, belediyeler, köyler ve İktisadî Devlet Teşekkülleri ve sermayesinin yarısından fazlası kamu hukuku tüzel kişilerine ait bulunan teşekküllerle, kanunla kurulan sair müesseselerin veya bunların iştiraklerinin vereceği) hususî ilân ve reklâmlar ile Kurumun ilân ve reklâmlarını yayınlıyabilecek fikir ve sanat dergileri ile sair mevkutelerin (Türk dilinden gayrı dille yayınlananlar dahil) aşağıdaki maddelerde yazılı özellikleri haiz olmalar ,bu ilân ve reklâmları yayınlama talebinde bulunmaları ve Basın İlân Kurumu Yönetmeliği ile bu Karar'da tesbit edilen vecibeleri kabul etmeleri ve yerine getirmeleri şarttır.

Genel Hükümler :

Madde 48 — Bu bölümde kullanılan (dergi) tâbiri günlük olmıyan bütün mevkuteleri ifade eder.

Madde 49 — Ansiklopediler gibi aralıklarla fasiküller halinde yayınlanan matbua, adı ne olursa olsun, dergi sayılmaz.

Madde 50 — Üniversiteler, Fakülteler, Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu, Mahallî İdareler, Kızılay, Yeşilay, Ticaret ve Sanayi Odaları, Borsalar, İktisadî Devlet Teşekkülleri, bilumum resmî sektör ile malî ve ticarî müesseseler tarafından yayınlanan dergiler aşağıdaki maddelerde tarif ve tasnifi yapılan dergiler meyanında mütalea edilemezler. Bunlar, ancak bağlı bulundukları teşekküllerin kendi ilânlarını hiçbir şarta bağlı olmaksızın yayınlıyabilirler.

Dergilerin Tasnifi :

Madde 51 — Dergiler münderecat ve muhteviyatlarına göre nev'i bakımından dört grupa ayrılmıştır :

I — FİKİR DERGİLERİ

A) Siyasî ve içtimaî aktualite dergileri,

B) Herhangi bir meslek zümresine hitap etmediği halde cinsiyet, yaş gibi belirli bir grup gözeterek yayınlanan ve fikir yönü galip olan dergiler.

II — SANAT DERGİLERİ (Güzel Sanat olarak kabul edilen bütün sanatlar ile ilgili dergiler)

III — İLİM, TEKNİK ve MESLEK DERGİLERİ.

IV — SPOR DERGİLERİ ve MAGAZİN ile SAİR MEVKUTELER.

Sahife sayı ve ölçüsü :

Madde 52 — 47 nci maddede sözü edilen ilân ve reklâmları yayınlıyabilmek için sanat dergilerinin (15 günlüklere kadar olanlar dahil) her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 0,90 metrekareden, daha fazla süre içinde yayınlanan sanat dergilerinin her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 1,35 metrekareden, diğer dergilerin (haftalıklara kadar olanlar dahil) her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 1,35 metrekareden ve daha fazla süre içinde yayınlananların sahifelerinin yüzölçümü toplamının 2,70 metrekareden az olmaması şarttır.

En az yayın hayatı süresi :

Madde 53 — İlk sayısında tesbit ettiği yayın zamanına uygunluğunu muhafaza etmek şartiyle, haftada bir ve daha sık ara ile yayınlananlar 12 sayı, onbeş günde bir yayınlananlar 9 sayı, aylık ve daha fazla süre içinde yayınlananlar 6 sayı çıktıktan sonra ilân ve reklâm alabilirler.

Yayınlarına bir sayı ara veren veya birkaçını tek sayıda toplamış olarak çıkan mevkutelere yeni yayınlanmış gibi işlem yapılır.

İlân Dağıtım Esasları :

Madde 54 — Yayınlanma usulü 195 sayılı Kanunun 43 üncü maddesinde gösterilen ilân ve reklâmların hangi dergilerde, hangi ölçülerde yayınlanacağını, Kurumun Şubesi bulunan yerlerde aşağıdaki esaslar dahilinde Basın İlân Kurumu Genel Müdürlüğü tayin eder. Ancak, ilân veya reklâmın yayınlanacağı derginin seçilmesinde; şehir, dergi nev'i, fiilî satış, hitap ettiği okuyucu gibi hususlara ait isteklerini, ilân veya reklâmı veren Kuruma bildirebilir veya Kurumu dergi intihabında serbest bırakabilir.

Madde 55— Kurumun şubesi bulunmıyan yerlerde ilân ve reklâmların yayınlanmasını aynı esaslara göre Valilikler düzenler.

Madde 56 — 48 inci maddede yazılı ilân ve reklâmlar, dergilerin dizgi, tertip, baskı ve fiilî satışları gözönünde bulundurularak ilân veya reklâmı verenin istekleri de dikkate alınmak şartiyle aşağıdaki esaslar dairesinde dağıtılır :

I — Gruplar (nev'i bakımından) arasında yapılacak dağıtımda ilân veya reklâmı verenin isteği nazarı dikkate alınır.

II — Aynı grupa dahil dergiler arasında yapılacak dağıtımda :

a) Fiilî satış (aboneler dahil) bakımından birbirine yakın olanlar arasında eşitliğe riayet edilir.

b) Fiilî satış (aboneler dahil) bakımından emsaline nazaran bariz şekilde üstün olanlara ilân ve reklâmı verenlerin isteklerine göre daha fazla verilir.

c) Herhangi bir dergiye verilecek ilân veya reklâmın tutarı, ödediği ücretler toplamını geçemez.

Madde 57 — Kurumun ilân ve reklâmları fikir ve sanat dergilerine verilir. Bu maksatla, Kurumun yayınlanmasına aracı olmak ödevinde bulunduğu ilân ve reklâmların, Kurumun idaresine iştirak eden mevkutelere verilmesi sırasında alınacak komisyona, ilân ve reklâm istihkakları ayda (15.000) onbeş bi nliraya kadar olanlar için % 0,5, (15.000) onbeş bin lira ile (50.000) elli bin lira arasında olanlar için % 1 ve (50.000) elli bin liradan fazla olanlar için de % 2,5 eklenmek suretiyle tahsil edilecek paralardan bir fon teşkil edilir.

Madde 58 — Bu fondan fikir ve sanat dergilerine verilecek ilân ve reklâmlar, dergilerin emsal değerine göre hesaplanarak dağıtılır.

15 günde ve ayda bir yayınlanan dergilerin emsal değeri 2, haftalık dergilerin 3 tür. Fondan faydalanacak dergi adedi emsal değerleri ile çarpılarak, fonun kaça bölüneceği bulunur.

Madde 59 — Dergiler Basın İlân Kurumuna her ayın sonunda bir önceki aya ait icmal varakası gönderirler. Bu icmal varakasında her sayının fiilî satışı (baskı, bayie verilen, iadeler ve aboneler müfredatlı olarak gösterilmek şartiyle) dizgi, tertip, baskı ve yazı kadrosu (telif ücretleri dahil) için ödenen ücretler ayrı ayrı beyan edilir.

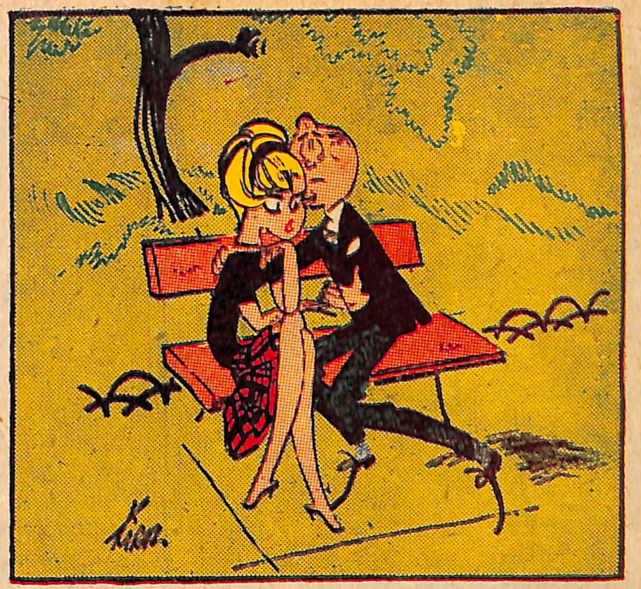
Basın İlân Kurumu icmal varakalarında bildirilen hususları her zaman kontrol ettirebilir. Yanlış beyanda bulunan dergiler hakkında 195 sayılı kanunun 49 uncu maddesinin a bendi uygulanır.

Basın : 12003 - 127

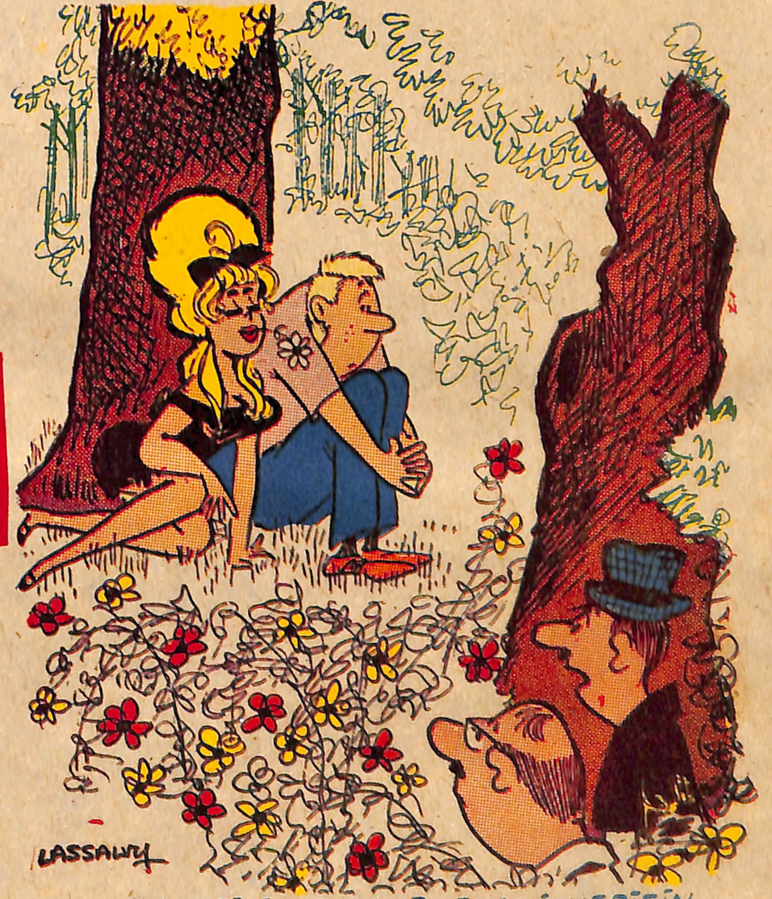

MÜZİK RUHUN GIDASIDIR!

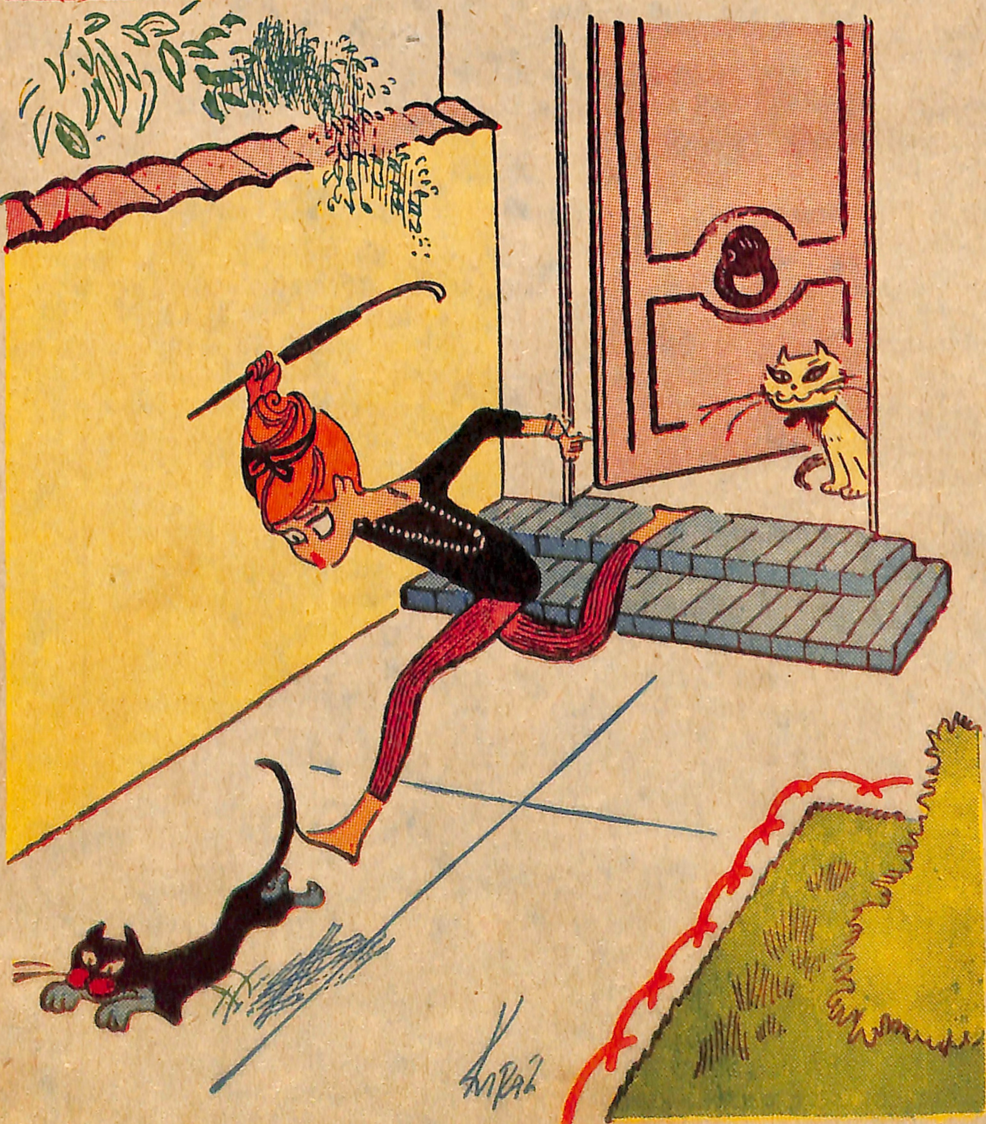
Akbaba

-NASIL "OLMAZ" DİYEYİM, EN İYİ ARKADAŞIMIN KOCASISIN!..

-BEN GİDİYORUM, BU ENAYİ HERİFİN BİRŞEY YAPACAĞI YOK!

-UTANMAZ... VALLAHİ KARINA SÖYLERİM!

-ARABAN OLDUĞUNU BİLSEYDİM, SENİ ÇOKTAN SEVERDİM!